

LESLIE CHARTERS

**SFÎNTUL
CONTRA TIGRULUI**

Editura CULT-ROM

Tehnoredactor C. PEȚA

Corector. R. PEȚA

Coperta. C. LICAREȚ

CAPITOLUL I

UNDE SIMON TEMPLAR FACE O CUNOȘTINȚA PLACUTA

Baycombe, e un orășel așezat în regiunea atît de pustie a districtului Devonshire încât, cu toată caldura insuportabilă din lunile Iulie și August, el e lipsit în totul de turiști, cari ar fi putut găsi acolo un colțișor discret și plăcut pentru a-și petrece în tihnă vacanțele lor. Din această cauză, tănărul care venise să se stabilească în Baycombe, se văzu obligat să ducă o viață monotonă, cu toate că se afla acolo numai de trei zile și nu era un om prea formalist.

Simon Templar, cunoscut în Anglia — și aiurea — sub porecla de „Sfântul“, era un bărbat de douăzeci și șapte de ani, înalt, brun, cu fața inteligentă și hotărîtă, cu ochii albaștri. Baycombe, care timp de cîteva secole nu avusese nici un eveniment mai important care să-i turbure liniștea, nu întârzie să urzească în jurul noului venit o legendă misterioasă, căci, chiar a doua zi dela sosirea lui, Simon făcuse tot posibilul pentru a provoca curiozitatea locuitorilor.

Casa pe care o locuia fusese construită în timpul războiului, atunci cînd *War-Office*-ul, alarmat de unele știri, se temea de o debarcare de trupe dușmane pe coasta engleză. Fără îndoială că Baycombe era locul cel mai potrivit pentru așa ceva, căci *War-Office*-ul hotărîse, după o scurtă deliberare, să ridice pe dealul orașului o fortăreață, care să

poată rezista unei eventuale invazii. Dar, în 1918, tunurile fură îndepărtate, iar cetățuia rămase abandonată și nelocuită, pînă cînd Simon Templar o închirie de la Stat pentru suma de douăzeci și cinci de lire și se stabili acolo, împreună cu Horace, valetul lui credincios.

La ora nouă dimineața, în cea de a treia zi, (Sfântul nu se scula niciodată devreme), Horace intră în camera stăpânului său, aducând o ceașcă cu ceai și un lighean cu apă caldă.

Timpul e frumos, domnule! spuse el, înainte de a se retrage.

De opt ani, de cînd era în serviciul lui Templar, Horace făcea zilic aceeași observație, chiar dacă vorbele lui nu se potriveau cu buletinul meteorologic.

Sfântul clipi, se întinse de câteva ori și cu ochii pe jumătate deschiși, constată că optimismul lui Horace era justificat. Camera era inundată de soare. Simon suspină și sări din pat. Se rase, înghiți ceaiul cald, îmbracă un costum de baie și ieși în curtea fortăreții. După câteva minute de gimnastică — sărituri de coardă și *shadow-boxing* — străbătu distanța ce-l despărțea de marginea falezei și începu să coboare panta abruptă. Marea era chiar sub picioarele lui.

Simon înotă un sfert de milă în toate felurile și reveni încet în spatele stîncilor, pe cari le scoborîse mai înainte. Se culcă apoi pe nisipul cald, așteptînd ca razele soarelui să-l usuce.

Z-z-z-z-z!...

Un șuerat spintecă aerul tăcut, foarte aproape de el. Pia-tra, pe care o privea distrat, făcu un salt în aer și recăzu, nu departe de glonțul, care o lovise.

— Prost tras! murmură Sfântul liniștit. I-a tremurat probabil, mîna!

Se întoarce și privi în jur. Se afla pe una din extremitățile plajei semi-circulare. În fund, se ridica orașul. Un calcul rapid arătă lui Simon că proiectilul fusese tras dintr-un punct

al falezei, situat între cetățuie și port, dar nimeni nu apărui pe creasta dealului. Câteva secunde mai târziu, o siluetă se desena pe marginea stâncilor și vocea lui Horace se auzi, chemându-l.

Sfântul se ridică și urcă spre el, fără să-i fie frică că atentatorul nevăzut și-ar fi putut repeta tentativa. Ajuns sus, cu mâinile în șolduri, privi țintă locul de unde credea că venise glonțul. La un sfert de milă se ridicau câteva tufe de jasmin spinos. Sfântul ridică din umeri și se întoarse spre Horace, care se mira de calmul stăpânului său.

— Tigrul își cunoaște meseria, făcu Simon cu un surâs de admirație.

— Din contră, e un amator! bombăni Horace. Celălalt ar fi tras mai precis, mai ales într'un om atât de neprevăzător ca Dvs. Poate că astfel v'ar fi făcut să vă păziți alădată!

Sfântul zâmbi; îi plăcea grija pe care o avea Horace pentru pielea lui.

— Hai, pregătește-mi dejunul! spuse el cu blândețe.

Horace se îndepărtă, urmat de stăpânul său. După treizeci de minute, în care timp Simon Templar își schimbase costumul de baie cu un pantalon cenușiu și o cămașă de mătase, servitorul îi aduse mâncarea.

— Horace, băiatule, spuse Sfântul după ce terminând dejunul, își aprinse o țigare, cred că de data aceasta, muzicanții din orchestră și-au acordat instrumentele și așteaptă ca maestrul să le dea semnalul pentru a începe uvertura...

— Se răcește cafeaua, observă valetul.

— Îți lipsește poezia, scumpul meu Horace, suspină Templar, și-mi pare rău că metaforele mele te lasă indiferent. Presimt că serbarea de care îți vorbeam va avea loc chiar astăzi.

Sfântul își sorbi cafeaua, termină de fumat, apoi se sculă și se îndreptă spre ușă.

— Mă duc să dau o raită, spuse el. Într-o oră voi fi înapoi.

— Un moment, domnule...

Simon se opri. Horace scotoci în buzunarul hainei și scotând un revolver uriaș și greoi, din timpul războiului, îl întinse stăpânului său.

Luați-l, spuse el. Găurește mai bine decât armele automate.

— Îți mulțumesc, răspunse Simon râzând. Face prea mult sgomot; așa că o prefer pe „Bella” mea.

Sfântul își ridică mânăca și dintr-o teacă de piele, ce era legală pe antebrațul drept, trase un cuțit lung și ascuțit. Armă era perfect echilibrată și avea un mâner de fildeș. Simon aruncă pumnalul în sus, îl prinse cu agilitate și îl vârâ atât de repede, înapoi în teacă, încât se putea crede că totul nu fusese decât o viziune.

— Să n’o vorbești de rău pe „Bella”! făcu el amenințându-l pe Horace cu degetul. E de o mie de ori mai practică decât armele cu sgomot.

Și Sfântul se îndepărtă cu pași mari, lăsându-și ajutorul bombănind. Scoborî panta stâncoasă și fluerând, se apropie de tufișul de jasmin, pe care-l privise de dimineată și de unde presupunea că venise împușcătura. Cercetă cu atenție pământul din jur, dar nu găsi nimic, care i-ar fi putut liniști curiozitatea. Degeaba, în apropierea falezei, el văzu scântecind în soare cămașa unui cartuș gol.

Mauser 315, murmură el. Cât de ticălos e acest Tigru!

Ridică de jos cartușul și gânditor, își continuă drumul, care ducea spre marginea plajei.

Baycombe nu era decât un orașel de pescari, construit pe malul mării și înconjurat din două părți de stânci masive și roșii. Avea o priveliște admirabilă, care ar fi trezit interesul oricărui pictor sau turist, iubitor de natură. Prin intermediul lui Horace, care frecventa în fiecare seară hanul local, Simon Templar aflate numele și reputația celor ce erau socotiți că făceau parte din aristocrația orașelului. Cel mai bogat era un oarecare Hans Bloem, un bărbat de aproape cincizeci de ani și care avea renumele de cel mai avar om din Devonshire. Bloem era des vizitat de nepotul său, ce era tot atât de popular printre locuitori, pe cât era

unchiul de nesuferit: Algernon Lomas-Cooper era un bărbat tânăr, monden și purta monoclu, din care cauză pescaru îl socoteau puțin idiot. Mai era un magistrat, în retragere, Sir Michael Lapping și un comerciant bogat, ce se lăsase de afaceri, Sir John Bittle. Bine'nțeles, în Baycombe, ca în orice localitate de pe malul mării, se mai găsea și o vilă boerească, a cărei proprietară era Miss Agatha Girton, o domnișoară în etate și cu înfățișare bărbătească, ce trăia acolo, urită și disprețuită de locuitori, cari își rezervau simpatia și admirația lor pupilei lui Miss Girton, o tânără fată de douăzeci de ani.

Restul aristocrației locale mai cuprindea doi funcționari pensionari, Smith și Shaw și pe un medic, doctorul Carn.

— În afară de această tânără fată, murmură Simon privind orașul, care se întindea sub picioarele lui, nici unui nu merită atenția mea. Va fi ea oare eroina aventurii, care se pregătește?

Cu pași ușori, ca de plimbare coborî panta și se îndreptă spre hanul local, „*Luna Albastră*”. În apropiere de unica prăvălie a stațiunii, acostă o femeie, care ieșea de acolo.

— Sunt nelămurit, îi spuse Sfântul, susținînd-o și ridicându-i pachetul pe care tânăra fată îl scăpase jos. Fără îndoială că d-ta ești pupila lui Miss Girton. Miss Pat, nu-i așa?

Fata îl privi cu atenție și surâse delicios. Era înaltă și sveltă.

— Patricia Holm e numele meu, spuse ea, iar d-ta ești, desigur, Misteriosul Necunoscut?

— Cum așa? M'ați și botezat? făcu Sfântul cu un aer interesat.

În privința d-tale se vorbesc multe, răspunse tânăra.

— Sunt mândru de atenția pe care mi-o dau locuitorii din Baycombe, spuse Simon zâmbind.

— Ce te-a atras în acest colț pierdut al regiunii noastre? întrebă Patricia curioasă.

— Dorul de aventuri, răspunse Sfântul. Mi s'a spus că aici te poți îmbogăți mai repede ca într'altă parte.

Ea îl privi cu sprâncenele încruntate, dar obrazul lui Templar arătă atâta nevinovăție încât se părea că vorbele pronunțate erau lipsite de cinism.

— Niciodată n'aș fi crezut, făcu Patricia că Baycombe poate oferi străinilor perspectiva unei aventuri. De când locuiesc aici n'am remarcat nimic anormal, în afară de un incendiu.

— Dimpotrivă, replică Sfântul răsând. După părerea mea, acest orașel ar trebui recomandat oricărui aventurier, care se respectă, ca unul dintre punctele cele mai rare ale Angliei, unde se petrec crime, atacuri și alte lucruri asemănătoare.

Ajungând în dreptul vilei, Patricia Holm se opri.

— Vrei să-mi faci plăcerea de a intra pentru o clipă? întrebă ea.

Sfântul nu era timid.

— Bucuros! răspunse el.

Ea îl conduse într'un vast salon, puțin întunecos, dar aranjat cu mult gust.

— Mă duc s'o previn pe mătușa mea, spuse Patricia. Va fi fericită să te cunoască.

— Sunt de aceeaș părere, răspunse Simon cu modestie.

Chiar din clipa în care Miss Girton intră în salon, Templar înțelesese dece locuitorii din Baycombe o numeau cu dispreț: „Oribila domnișoară”. Stăpâna vilei avea o înfățișare aproape bărbătească și strânse mâna noului venit cu o putere puțin obișnuită la femei în etate. Obrazul îi era lardat, avea îmbrăcămintele oarecum sombră, iar părul îl purta tăiat scurt.

Tocmai mă întrebam când voi avea fericirea să te cunosc, spuse ea. Vino într-o seară la masă; te voi prezenta prietenilor mei.

— Nu mă așteptam să găsesc la Baycombe o primire atât de prietenească și mi-am lăsat smoking-ul la Londra, răspunse Simon Templar.

— Nu vrei să rămâi acum?

— Vă mulțumesc din toată inima, dar ma așteapta valetul cu masa. Îmi poartă o grijă atât de mare, încât observându-mi lipsa, e în stare să pornească în căutarea mea, înarmat cu un formidabil revolver. N'aș vrea să pricinuiască vreun accident.

Urmă o pauză. Simon examina cu atenție o vază de Veneția, fără să pară jenat că pronuntase cuvinte lipsite de politețe.

— Mr. Templar a venit la Baycombe împins de dorul aventurilor, explică Pat.

— Îi doresc succes, spuse bătrâna domnișoara. Cred că vei primi invitația mea pentru dejunul de mâine, Mr. Templar?

— Cu mare plăcere! murmură Stantul încimindu-se. Sper că până atunci nu voi uita amabilitatea d-tale, Miss Girton, chiar dacă aventura, pe care o aștept, mă va face să iau parte la ea.

Stăpâna vilei se scuză și Sfântul rămase câteva minute de vorbă cu Patricia. Fumă o țigare, apoi își luă rămas bun în timp ce tânăra fată îl conducea spre poartă, îi spusese:

— Sunt sigur că ți-ai făcut o proastă impresie despre mine, Miss Pat. Nu-i vina mea. De astăzi dimineață însă, mi-am dat seama că cineva de aici, din Baycombe, are tot interesul să mă vadă la trei metri sub pământ. Din fericire, acest lucru nu mă sperie. Voiu ști să-l înving, după cum am învins și în celelalte rânduri.

Se înclină și se depărtă spre fortăreață, fără a mai adăuga vre-un cuvânt. Îl găsi pe Horace agitat, așteptându-l în fața casei.

— Încă cinci minute și aș fi plecat în căutarea cadavrului Dvs. Sunteți atât de imprudent, încât Tigrul v'ar fi putut ucide nu odată, ci de cinci-șase ori!

Horace, băiatule, îi spuse Sfântul vesel, am cunoscut acum o oră pe cea mai delicioasă creatură din lume. După regula unui roman polițist, mă simt nevoit s'o salvez de câteva ori înaintea săptămânii viitoare, iar în ultimul capitol după ce o voi îmbrățișa, mă voi căsători cu ea și vom avea împreună mulți...

— Masa e servită, îl întrerupse Horace.

Sfântul, zâmbi și intra în sufragerie. Se așeză la masă și stătu mult timp gânditor, fără să privească omleta presărată cu măceștie de bravul servitor. Știind că Tigrul se ascundea în Baycombe, Simon venise de departe, de cealaltă parte a Oceanului, pentru a lua din safe-ul banditului suma de un milion de dolari. Duelul făgăduia să fie interesant și dorința Sfântului de a învinge era mult mai puternică decât cea a fiorosului Tigru.

CAPITOLUL II

UNDE SIMON POMENEȘTE DE UN MILION, IAR CARN PRINDE FLUTURI

— Îl vei vedea cu siguranță, spuse Patricia. Va deajuna cu noi.

Tânărul căruia i se adresase, Algernon Lomas-Cooper, era un bărbat ce părea să aibe treizeci de ani, înalt, blond cu un obraz purpuriu și proaspăt ras.

— E foarte simpatic, continuă Patricia, dar îi reproșez numai libertatea cu care vorbește despre crime și atacuri; pretinde chiar că aici, în oraș, se află cineva care vrea să-l ucidă.

— Probabil că are idei fixe, răspunse Algy.

Patricia clătină din cap.

— Nu, făcu ea cu convingere, nu sunt de părerea tă. În afară de aceasta, nici nu are aerul că glumește.

— Cu atât mai bine, spuse Algy. Vom avea puțină mișcare în monotonul nostru orașel. Îi voi fi foarte recunoscător dacă va face aceasta.

După o oră, Patricia îl văzu pe Templar venind spre vilă și-l întâmpină la poartă. Sfântul era îmbrăcat cu eleganță și părea bine dispus.

— Deocamdată, mai trăesc, începu el. Unul din ferocii criminali au dat aseară târcoale fortăreței, dar i-am turnat în cap o cană de apă; apa rece e remediul cel mai bun pentru a liniști creierul unui criminal.

— Glumele d-tale mă înfricoșează, protestă Patricia pe un ton forțat. Sper că nu vei face acelaș lucru cu invitații noștri.

În ochii Sfântului licări o flăcă ră veselă.

— Voiu face tot posibilul să nu-i decepționez, făgădui el.

Patricia îl conduse în salon și-i servi un cocktail.

Algy fu adus și prezentat lui Simon.

— Încântat! De când așteptam această ocazie! strigă el.

— Într'adevăr? făcu Sfântul cu naivitate.

Algy își așează monocul în arcadă și-l examinează pe vizitator cu un fel de îndoială.

— Deci, d-ta ești Misteriosul Necunoscut? continuă el. Oare nu te supără porecla pe care ți-am dat-o?... Și aceasta numai din cauză că ai închiriat fortăreața! Ce idee originală!

— Algy, nu ești deloc politicoș, îl întrerupse Patricia. Du-te, te rog și anunță pe mătușa Agatha că o așteptăm.

— E nepotul lui Hans Bloem, observă liniștit Sfântul, când ușa se închise în urma omului cu monoclu. Are treizeci și patru de ani, a stat câțva timp în America de Nord și are de gând acum să ia în posesiune minele de aur din Transvaal.

Pat nu isbuți să-și ascundă mirarea.

— După câte văd, îl cunoști mai bine decât mine! spuse ea.

— Pentru un aventurier este o obligație să se amestece în treburile altora. Recunosc că nu e prea politicoș, dar întotdeauna trebuie să fi prudent.

— Ești poate tot atât de bine informat și în privința mea? întrebă ea pe un ton neliniștit.

— Nu cunosc multe amănunte. Ai studiat la Mayfield; Miss Girton nu e mătușa d-tale, ci o verișoară îndepărtată. Duci o viață liniștită, ai călătorit foarte puțin;

averea dumată se află în mâinile lui Miss Girton, care ți-o va administra până când vei împlini douăzeci și cinci de ani, adică peste cinci ani.

— Îți dai seama; întrebă ea, că devii imposibil?

Sfântul zâmbi și clipi afirmativ.

— Singura mea scuză, spuse el, e că trebuie să mă interesez de persoanele, pe care le vizitez, atunci când îmi știu viața în pericol.

Contemplă o clipă lichiorul galben din pahar, din care încă nu băuse.

— În sănătatea d-tale, ură el, căci am încredere în bunăstarea d-tale. Sunt sigur că nu mă vei otrăvi.

Apoi, puse paharul gol pe masă și zâmbi din nou.

Patricia nu avu timp să răspundă. Algy revenea cu Miss Girton și cu un bărbat înalt și slab, cu fața sbârcită, pe care gazda îl prezentă:

— Mr. Bloem.

— Sunt mulțumit că vă pot face cunoștința, murmură Sfântul, și foarte trist că acțiunile minelor din Deeps scad în fiecare zi. Nu cumva a sosit momentul potrivit pentru a le cumpăra?

Bloem tresări și se uită la Templar cu un aer surprins.

— Pari să fi în curent cu mersul Bursei, spuse el.

— E extraordinar, nu-i așa? îl aprobă Simon cu un surâs nevinovat.

Sosirea unui alt invitat îl făcuse pe Bloem să-și înghită răspunsul: Sir Micael Lapping, fost magistrat, care strânsese cu putere mâna Sfântului, privindu-l de aproape. Sir Michael era miop.

— Îmi amintești de un om pe care l'am văzut odată la tribunalul din Old Bailey, spuse judecătorul. Din păcate, am uitat împrejurările.

— Eu le cunosc, îl întrerupse Simon. Semănă cu un bandit, Harry le Duc, pe care l-ați condamnat la șapte ani închisoare grea. Acum șase ani, a evadat și după unele zvonuri, se

pare că a revenit în Anglia. În locul dvs., eu n'aș ieși seara neînsoțit.

Sfântul voia să ia brațul lui Miss Girton pentru a o conduce în sala de mâncare, dar bătrâna i-o arată cu un gest pe Pat.

— Ți-ai călcat cuvântul de două ori, murmură Pat.

Am vrut ca să le atrag atenția asupra mea, se scuză el, dar de acum înainte, îți promit că voi fi cât se poate de tăcut în această privință.

În tot timpul mesei, care fu aproape regească pentru un orașel atât de modest, ca Baycombe, Simon luă parte la discuția generală. Călătorise mult și cunoștea punctele cele mai opuse ale globului. Din când în când, el observă privirea pătrunzătoare a lui Pat și surâsul, cu care îi răspunse, o făcu pe aceasta să se înfurie.

Sfântul povesti cum lucrase la o mină de aur din Africa de Sud și cum pierduse într-o singură noapte, la poker, ceea ce câștigase în câteva luni de muncă obositoare. Istoriși apoi despre contrabanda de arme la care luase parte în China, despre traficul de whisky în America și despre cel de parfum în Argentina.

— După o viață atât de bogată în aventuri, observă Miss Girton, orașelul nostru trebuie să te plictisească enorm.

— Nu sînt de părerea d-tale, răspunse Simon politicos, Baycombe oferă multe lucruri neprevăzute, cu tot aerul lui liniștit.

— Și ce ai de gînd să faci aici? îl întrebă Bloem.

— Să găsesc un milion de dolari, făcu Sfîntul pe un ton vesel. Îmi place să trăiesc în lux și renta mea de cincisprezece mii de lire pe an nu-mi ajunge.

— Mi-e teamă, interveni Lapping, că-ți va fi greu să găsești un milion de dolari tocmai aici, în Baycombe.

Sfîntul își puse mîinile pe fața de masă și-și examină unghiile cu cea mai mare atenție.

— Sînt optimist, Sir Michael, spuse el, și nu mă descurajez prea ușor. Mi s-a spus că în Baycombe voi găsi

— un milion de dolari și eu nu mă îndoiesc de cuvântul unui muribund — al unui muribund, căruia am încercat să-i salvez viața — din Ayer Parlyt, de lângă Singapore. Omul fugise în junglă de teama dușmanilor săi, dar un Malaez, îl prinse și-l înjunghie. Am făcut tot ce am putut pentru a-l salva, dar nenorocitul a murit în brațele mele... înainte de a-mi spune toată povestea lui... Dar, vă plictisese, domnii mei!

— Cîtuși de puțin, dragul meu! protestă Algy
Sfîntul scutură din cap.

— Sînt sigur că vă voi plictisi dacă mai continui. Știți că în Brazilia, acum patru ani, exista...

Și fu imposibil să-l readucă pe Simon la povestea lui despre milioanele de dolari.

Puțin după ce se servi cafeaua, el se scuză și Patricia îl conduse pînă la poartă.

— Cînd mă vei cunoaște mai bine, spuse Templar tinerii, îmi vei ierta slăbiciunea pe care o am de a nu-mi ține făgăduielile.

— Poate că ai dreptate, răspuse Patricia cu un zîmbet ingeresc. Un aventurier ca d-ta nu poate întreține o societate vorbind numai despre artă și pictură.

Cu toate protestările lui Horace, Sfîntul părăsi fortăreața chiar în aceeași după amiază. Voia să se plimbe prin împrejurimi, pînă a se familiariza cu topografia locurilor. Urcă dealurile falezei și după o hoinăreală de trei ore, cunoștea toate particularitățile terenului, tot atît de bine ca și un băștinaș.

În timp ce se întorcea pe înserate din aceasta explorare, Simon îl întîlni pe străin și prezența acestuia prin acele locuri pustii și acoperite cu tufișuri dese de jasmîn sălbatec i se păru curioasă. Sfîntul se opri gînditor, cu sprincenele încruntate.

Omul purta pantaloni de golf de o culoare roșcată, iar pe spate îi era legată o cutie metalică. În mînă ținea o

plasă de prins fluturi. Necunoscutul făcea salturi disperate și cerceta tufișurile cu o mină nerăbdătoare. Se părea că nu observase sosirea lui Templar, căci Sfântul ajungând fără zgomot în spatele lui, îl găsi aplecat peste un boschet. Deodată, străinul făcu o săritură, scoase un strigăt de triumf și în clipa următoare ținea între degete, o minusculă coleoptera. După ce o cercetă cu un aer satisfăcut, necunoscutul se scotoci în buzunare și viri insecta într-o cutie de cărți. Transpirat, se sculă în picioare, se întoarse și se găsi fața în față cu Simon.

Buna seara, spuse el fără să pară surprins de prezența Sfântului și ștergându-și nădușeala de pe obraz cu o batistă verde.

E într-adevăr bună, răspunse Templar vesel, privindu-l cu atenție.

Era un bărbat mai scund decât Sfântul, dar mai gras. Ochi lui mari, puțin copilărești, străluceau în dosul unor ochelari cu ramă de os. Purta o mustață blondă, lăsată pe buze. Aspectul acestui om în floarea vârstei, îmbrăcat într-un costum tipător și înarmat cu ridicula plasă de fluturi, îl amuza enorm pe Simon.

Ești doctorul Carn, nu-i așa? întrebă Templar.

De unde mă cunoști? făcu străinul tresărind.

Am ghicit, răspunse Sfântul. Mi-a fost destul de ușor, căci d-ta nici nu ai aerul unui medic. Cum îți merg treburile? Nu acestea recente, ci celelalte...

Carn cercetă atent pe tinărul aventurier, dar fața Sfântului era de nepătruns.

Ești tare, Templar...

Templar pentru aristocrația din Baycombe, îl îndreptă Simon, dar pentru d-ta sînt Sfântul! Bineînțeles că sînt tare, căci altfel aș fi murit de mult. În tot cazul, am o memorie foarte bună... o memorie a fizionomiilor!

Ești tare, dar de data aceasta, țe înșeli, răspunse doctorul.

— Ai putea să-mi spui, doctore Carn, de ce îți diformezi buzunarul hainei purtînd un revolver de un calibru atît de mare? Te temi de vre-un scarabeu, sau vre-o altă insectă care ți-a jurat o cruntă răzbunare?

Carn, roșu, încercă să-și recapete sîngele rece. Sfîntul era într-adevăr extraordinar!

— Cercetările botanice te-au obosit, dragul meu, urmă vesel Templar luîndu-l de braț. Sînt de părere să vii în fortăreața mea și să-mi primești umila ospitalitate la un cognac. Nu-i cine știe ce, dar pentru spiritul d-tale un păhărel de alcool va fi un minunat întăritor.

— Ești un tip uimitor, Templar, spuse doctorul cîteva minute mai tîrziu, așezat în fața unui Martini. Ai prea multă îndrăzneală!

— Cel care nu îndrăznește în viață, făcu Sfîntul cu seriozitate, e un om pierdut!

Carn își luă o poziție mai plăcută în fotoliu și-și aprinse o țigare.

— Știu, Templar că n-ai venit aici pentru a admira marea și nici pentru a cultiva legume. Nu te deranjezi decît atunci, cînd ai de cîștigat vre-o sumă importantă sau vre-o misiune de îndeplinit.

— Și vrei să părăsesc terenul de luptă înainte de a da ochii cu noii mei dușmani? murmură Sfîntul.

— Nu, căci îți cunosc curajul. Ce crezi că am făcut de la venirea mea în Baycombe?

— Ai prins insecte și fluturi! rîse Simon ironic.

Doctorul făcu un gest de nerăbdare.

— Am mai spus că ești tare, Sfîntule, replică el, dar nici eu nu sînt un prost. Știu că te-a adus în Baycombe și pentru a-ți zădărnici planurile, am venit și eu aici. Aș prefera să văd în d-ta un prieten și nu un adversar. Îmi primești propunerea?

Sfîntul nu se mișcă, înfundat în fotoliul său. O lampă cu petrol lumina slab încăperea.

— Nici pentru un milion, răspunse liniștit Simon, chiar dacă mi-ai oferi milionul de dolari furat cu atîta abilitate de la Confederate Bank din Chicago. Îl vreau întreg, scumpul meu Carn!

— Crezi că-ți va fi ușor?

— Nici nu mă îndoesc, răspunse Sfîntul calm.

Simon se ridică pe jumătate, apoi continuă cu acelaș glas liniștit.

— Mai e un motiv care mă face să-ți refuz propunerea Carn. Nu îngădui ca „Banda Tigrului” să asculte pe la ferestre!

— Ce vrei să spui? întrebă Carn.

— Vreau să spun, urmă Sfîntul, ridicînd glasul, că în această clipă, unul dintre acești ticăloși ne supraveghează și dacă cumva fac vreo mișcare, trag.

CAPITOLUL III

UNDE SFÎNTUL ÎL VIZITEAZA PE SIR JOHN BITTLE

Carn sări în picioare și duse mîna la buzunarul unde ținea revolverul. Sfîntul rîse încet.

— A dispărut, scumpul meu doctor, făcu el. Probabil că știi cît de obositoare e o astfel de veghe. Numai în romanele polițiste întîlnești contrariul.

Simon vorbea foarte calm; stinsese lampa în clipa cînd se sculase Carn și cuvintele lui păreau că vin de dincolo de mormînt.

— Nu te mișca, urmă Sfîntul. Mă duc să văd ce-i pe afară.

Carn îl auzi pe Templar ieșind și cîteva secunde mai tîrziu, Horace intră înăuntru cu o luminare aprinsă. În mîna dreaptă ținea un revolver uriaș. Fără să pronunțe vre-un cuvînt, puse lumînarea pe podea, într-un colț al camerei.

— Ce viață trepidantă la un asemenea om! făcu Carn.

Horace întoarse spre el o privire neîncrezătoare... și revolverul.

— Hm! mormăi el.

Sfîntul se înapoie peste zece minute.

— Nimic de făcut! rosti Templar. Întunericul e de nepătruns și după părerea mea, individul a dispărut în direcția orașului. Adu-ne de băut, Horace!

Credinciosul valet se înclină și părăsi încăperea în tăcere. Simon reaprinse lampa și lumina aruncă asupra lui o lumină înfricoșătoare.

— Prefer să te am de partea mea, continuă doctorul. Gîndește-te bine. Nu vei avea decît de cîștigat.

Cu mîinile în buzunarele pantalonilor, Sfîntul își privi invitatul cu un aer glumeț.

— E o ofertă oficială? întrebă el.

— Nu, dar d-ta știi bine că în cele din urmă voi aranja și aceasta.

— Îți mulțumesc, spuse Templar. Dar nu mă tentează. Dacă vrei însă să mă ajuți, îți pot ceda o parte, inspectore Carn!

— Dr. Carn!

Sfîntul zîmbi.

— Ai de gînd să continui mai departe acest joc? făcu el.

Carn se încruntă.

— Cum vrei! răspunse el, ridicîndu-se.

Simon îl conduse cîțiva pași mai departe de fortăreața sa, apoi își luă rămas bun și se întoarse. Dar, cînd fu sigur că inspectorul era prea departe pentru a-l vedea se strecură prin umbră spre vila lui John Bittle. Clădirea milionarului îl interesa. Cu toate că ora zece din noapte trecuse de mult, Sfîntul era mai mult ca sigur că fostul comerciant nu se culcase încă.

Vila era înconjurată de un zid atît de înalt, încît îi dădea aerul sinistru și misterios al unei închisori. Simon îi făcu un ocol și descoperi două intrări: prima, era o poartă veche și zăvorîtă, ce dădea în grădină, iar cealaltă, intrarea principală, părea de nepătruns prin grosimea și ferecarea ei.

Mai rămînea zidul. Din fericire. Templar era înalt și pentru el însemna o jucărie ca să-l sară. Ridicîndu-se în vîrfurile picioarelor, atinse cu mîna creasta zidului și cu un mic efort ajunse sus. Nici un zgomot suspect nu arăta că fusese zărit.

Simon sări în interior cu agilitatea unei pisici, apoi, lipit de zid, făcu cîteva pași spre dreapta. Se aplecă și căută ceva prin iarbă. Sfîntul nu se înșelase: comerciantul își prevăzuse grădina cu semnale electrice de alarmă. Cu grijă, îndepărtă firul și trase zăvorul de la poarta cea veche, pentru a-și asigura o eventuală retragere.

În cele din urmă, înaintă spre vilă, aplecat și mergînd mai mult în mîini, fără să neglijeze celelalte fire electrice, pe care le mai întîlni.

Partea clădirii, pe care o avea în față, era cufundată în întuneric. După cîteva secunde, Simon o ocoli și se găsi în dreptul unei ferestre luminate și pe jumătate deschisă. Camera din care venea această lumină era o bibliotecă mare, elegant mobilată cu covoare orientale, panoplii cu arme și rafturi pline de cărți.

În mijlocul ei, într-un fotoliu luxos, un om de o vîrstă mijlocie părea că citește o carte: Sir John Bittle, fără îndoială. Milionarul era foarte corpulent și arunca un fum gros din țigară.

Simon socotea că Bittle era singur, cînd îl auzi deodată vorbind:

— Aceasta e situația, fetițe.

Simon rămase pe loc timp de o secundă, ca o statuie de piatră.

Apoi, o voce cunoscută răspunse milionarului:

— E imposibil!

Templar făcu un pas în lături și zări pe Patricia în fața lui Bittle. Tînăra, palidă și nervoasă, mototolea în mîini o batistă albă.

Bittle rîse.

Cred că documentele ți-o vor dovedi.

Și, scoțînd din buzunar un pachet cu hîrtii îl aruncă pe genunchii Patriciei.

— Am multă răbdare, dar mătușa d-tale trebuie să-și plătească datoriile, continuă el, altminteri, terenurile și casa voastră vor trece în posesiunea mea.

— Dar n-avem bani.

— Nu mă interesează. Ori așa, ori așa. Una din două.

— Nu poți fi atât de nemilos. Ce importanță are pentru d-ta cîteva mii de lire?

— O importanță capitală! răspunse Bittle calm, căci ele îmi îngăduiesc să-mi impun condițiunile.

— Ce condițiuni? făcu fata neliniștită.

— Aș fi foarte fericit să-mi fii soție, murmură el încet.

Timp de o clipă, Patricia nu se mișcă ca și cum n-ar fi înțeles. Apoi, sîngele îi înroși obraji.

— Iată răspunsul meu, ticălosule! strigă ea.

Și rupse în bucățele documentele, pe care le aruncă în fața milionarului.

— Bravo, micuțo, murmură din umbră Sfîntul.

Bittle rîse din nou.

— Erau copii! făcu el. Crezi că aș fi adunat atîtea milioane, dacă n-aș fi cunoscut reacțiunea celor ce mă înconjoară? Dar, destule prostii! Ai de ales și trebuie să alegi; fără crize de nervi însă!

— E de prisos! rosti Sfîntul cu glas tare.

Niciunul din cei doi nu simțise prezența acestuia, pînă acum. Simon sări în cameră și apăru în fața lor.

Patricia scoase un strigăt, recunoscîndu-l. Bittle tresări, păli, apoi se înroși, pînă la urechi. Templar zîmbea, cu mîinile în buzunar.

— Ce... cine ești?... bîlbîi milionarul cu o voce răgușită.

— Templar mă cheamă și sînt fericit că te cunosc. Sper că nu te deranjez!

— Nu știam că te-am invitat astă seară la mine, Mr. Templar.

— Nici eu nu știam, răspunse Sfîntul cu nevinovăție. Ce lucru ciudat!

Bittle răsufla cu greutate, nebun de furie și teroare. O lumina albastră luci în ochii Sfântului și milionarul simți nădușeala rece ca gheața ce-i curgea pe frunte. Era tare însă, căci își reveni numaidecît și apăsă pe butonul unei sonerii.

Simon, zîmbind, nu se mișcă. Numaidecît intră în cameră un valet, ce părea a fi fost un vechi boxeur.

Vrei să-i arăți ușa lui Mr. Templar? îi spuse Bittle.

— Ce ospitalitate! exclamă Sfântul care, spre surprindea tuturor, se îndreptă spre ușă. Dar, în aceeaș clipă, valetul scoase un strigăt de durere și se rostogoli pe poadea. Bittle se ridică brusc de pe scaun, chiar în momentul cînd alți doi indivizi intrau în bibliotecă, Sfântul nu era însă prost. Apucă o statueta de bronz și... milionarul căzu în nesimțire. Patricia îl privea cu spaimă. Pieptul i se ridica și cobora cu repeziciune. Înainte ca ea să-și mai dea seama de ce se petrece, se simți ridicată din locul ei ca o pană și în momentul următor, Sfântul era în grădină, împreună cu ea.

Totul se petrecuse cu atîta iuțeală, încît cei doi oameni ce abia intraseră, nici nu avură vreme să intervină.

Sub fereastră, Simon se opri o clipă, puse pe Patricia la pămînt, apoi, ținînd-o de mînă se îndreptă spre poarta ce-o deschisese mai înainte.

Grădina, în acest timp, fusese inundată de oamenii lui Bittle, care scotoceau toate tufișurile, căutîndu-i. Zgomotul produs, precum și lumina lanternelor, îngroziră pe fată.

— Am ajuns lîngă zid, rosti Sfântul la urechea Patriciei. Întoarce-te acasă și nu spune mătușii Agatha. Dacă nu viu acolo într-o oră, vestește-l pe Carn, dar nu înainte de a trece acest răgaz.

— Nu vii cu mine?

— Nu, murmură Simon. Mai am puțină treabă! Du-te!

În vreme ce-i deschidea poarta, urmăritorii se apropiiau din ce în ce.

— Repede, fugi! șopti el. Și pregătește-mi un pahar de bere rece. O să am nevoie.

— Nu vreau să te părăsesc...

— Ești copilă. Știu să mă descurc mai bine singur.

Oamenii lui Bittle erau aproape. Sfântul o luă la fugă pe lângă zid, căutînd să facă cît mai mult zgomot, pentru a le atrage atenția asupra lui. Aceștia se lăsară înșelați. Vreme de cîteva minute, urmărirea continuă cu îndîrjire. Simon ajunse la poarta principală. Cu înfrigurare, încercă să tragă zăvorul, cînd...

— Sus mîinile! se auzi o voce.

Lumina unei lanterne îl orbi și, cînd reuși să răzbată cu privirea, zări țintită spre el țeava unui revolver.

— Nu te grăbi, Mr. Templar! continuă vocea.

— Hm! făcu Sfântul. Mi-era o sete!... În sfîrșit, poate se îndură Bittle de mine...

Și ridică mîinile în aer.

CAPITOLUL IV

UNDE MATUȘA AGATHA FACE O MARTURISIRE

Cînd intră pe poartă, Patricia crezu că o să treacă neobservată. Dar, de abia făcu cîțiva pași, cînd auzi glasul mătușii sale:

— Cine e?

— Eu, Patricia! răspunse fata.

— Am auzit niște zgomote; de unde veneau?

— A fost un mic tărăboi...

Intră în hall și privi orologiul: unsprezece fără cinci. So-coti în gînd că se despărțise de Templar cu cinci minute înainte: aceasta însemna că pînă la zece minute înainte de miezul nopții, nu putea să vestească pe Carn.

Miss Girton o privea cu uimire. Fuga prin tufișurile din grădină, îi sfîșiase rochia, iar fața îi era plină de praf.

— Un mic tărăboi, repetă ea. Se și vede; probabil că ai luat parte la el.

— Nu-ți pot explica acum! rosti Patricia epuizată. La-să-mă să răsufli întii!

Intră în salon și se trînti într-un fotoliu.

— Dacă Bittle s-a purtat murdar... începuse Miss Girton.

— Nu-i vorba de el! o întrerupse tînăra.

Neliniștea care se întipărise pe fața bătrînei domnișoare, făcu loc unui fel de perplexitate, cînd auzi că nu era vorba despre ceeace bănuise. Miss Girton arăta multă răb-

dare pentru o femeie. Trăgea cu nesaț dintr-o țigare și degetele îi erau galbene de nicotină.

— Iată ce s-a petrecut, rosti în cele din urmă Patricia, silindu-se să nu amestece pe Templar. Azi după amiază am primit o invitație de la Bittle pentru a cina la el și m-am dus. Chiar înainte de masă, mi-a spus că are o ipotecă asupra terenurilor noastre, pentru că te-ai împrumutat de la el cu o sumă importantă. E exact?

— Da, răspunse sec Miss Girton.

— Dar, pentru ce ai...? De ce te-ai împrumutat? Am crezut că averea tatălui meu...

Miss Girton înălță din umeri.

— Draga mea, făcu ea, această avere nu mai este decât o amintire.

Patricia holbă ochii. Bătrîna continuă cu aceeași voce rece:

— De zece ani, sînt victima unui odios șantaj.

— Care? întrebă fata.

— Nu interesează! Continuă.

Patricia se ridică.

— E de prisos să mai continui, făcu ea furioasă. Ar fi mai bine să-mi explici ce-ai făcut cu banii ce ți-au fost încredințați. Șase ani! Trei ani de la sosirea mea în Baycombe! Acum pricep eu călătoriile tale în străinătate, precum și insistența ta de a rămîne mai departe la colegiu. Nu erai în Africa acum șase ani? Îmi aduc aminte...

— Taci! o întrerupse Miss Girton.

— Nu, nu tac!

Dacă mătușa ei ar fi arătat oarecari remușcări, poate s-ar fi purtat mai blînd. Era pe punctul de a izbucni, cînd auzi sunetul clopoțelului de la ușă și Miss Girton se ridică, pentru a o deschide. Patricia auzi glasul aspru al lui Algy și, după cîteva clipe, Mr. Lomas-Cooper pătrunse în salon.

— Ești aici? strigă el, ca și cum nu și-ar fi crezut ochilor. Credeam că...

— Ce naiba cauți aici, în miez de noapte? îl întrerupse ea.

— Nu ești la curent încă? făcu Mr. Lomas-Cooper, potrivindu-și monoclul la ochi. Știi că locuința noastră este alături de cea a lui Bittle; ei bine! S-au petrecut la el câteva lucruri extraordinare: oameni alergînd și strigînd prin grădină, lumini de lanterne, lătrături de cîini, zgomote și altele... Și iată că te găsesc aici într-un hal de parcă ai fi luat parte la jocul lor. Fantastic!

Rîdea strident, cu un aer de dobitoc. Fără să-l privească, Miss Girton aprinse încă o țigare. în locul celei pe care o stinsese.

— Stai jos, Algy, făcu Patricia. De ce mă privești așa, doar nu sînt o piesă de muzeu...

Tinărul se așază pe un scaun, cu o mutră idioată. Pat se uită din nou la ceas: unsprezece și douăzeci. Încă o jumătate de oră, pînă să poată vesti pe Carn. „De ce Carn?” se întrebă ea.

Algy vorbea într-una, dar Patricia nici nu-l asculta. N-ar fi crezut niciodată că zarva din grădina lui Bittle a fost atît de mare, încît să alarmeze pe vecinii lui și se întreba dacă aceasta nu era cumva un lucru care ar fi servit contra lui Templar.

Miss Girton, care îl asculta în tăcere, întrebă deodată:

— Dar, în definitiv, ce s-a întîmplat?

Algy părea că ascunde ceva.

— Gălăgie! răspunse el, așezîndu-și mai bine monoclul la ochi. Zarvă!... Fără îndoială că Sir John a dat vreo seară.

Destul cu prostiile, îl întrerupse Miss Girton.

Își pierduse sîngele rece și-și mușca cu nervozitate buzele.

— Iartă-mă, mătușă Agatha, murmură Algy.

— De cînd ești nepotul meu? îl repezi bătrîna.

— Iartă-mă... Miss Girton.

Patricia zîmbi cînd Lomas-Cooper se ridică, pentru a-și lua rămas bun. Tînărul întinse mîna bătrînei, dar aceasta îi întoarse spatele. Cîteva clipe mai tîrziu, se auzi ușa închizîndu-se.

— Te-ai purtat cam energic cu el, făcu Patricia.

— E un idiot, răspunse Agatha brusc. Să ne întoarcem însă la noi. Ce s-a întîmplat?

Pat se uită la ceas; mai avea încă douăzeci de minute.

— Tot ce ți-am spus e adevărat, spuse ea.

— Totuși nu cred.

Agatha Girton se apropie de ea. Părea amenințătoare și Patricia, timp de o clipă, se neliniști.

— Ce-ai făcut la Bittle?

— Nu mare lucru; mi-a spus că pentru a te salva, trebuie să mă căsătoresc cu el.

— A spus el asta? strigă Miss Girton. Ah! Canalia!

— Mătușă...

— Taci. E un ticălos. De ce să n-o spun?

— Dar pentru ce ai pierdut atîția bani? făcu tînăra.

— Cînd a venit la Baycombe, răspunse Agatha, după o clipă de tăcere, Bittle a încercat să se facă primit în înalta „societate” a orașului, dar nimîni nu i-a întors vizitele făcute. A aflat că aveam nevoie de bani și mi-a împrumutat, pentru a-i îlesni lucrul acesta. Dar în zadar. Nimîni nu-i dădea vreo atenție.

— De ce nu mi-ai spus totul pînă acum?

— La ce bun?

— Și ce vei face acum?

Agatha aprinse altă țigară cu mîinile tremurînde. Evitînd privirea fetei, se întoarse spre fereastră. Brusc, se întoarse spre ea.

— Voi aranja eu toate, rosti ea cu voce înceată și puțin răgușită, care făcu pe Pat să se înfioare.

Tînăra se ridică, ca pentru a fugi de privirea de oțel a

mătușii sale. Mai avea încă un sfert de oră: părăsise pe Templar de patruzeci și cinci de minute.

— Ce ai? o întrebă Agatha. De ce te uiți mereu la ceas?

— Ca să văd cît e ora.

Patricia fu cît p-aici să izbucnească în rîs; răspunsul ei ar fi plăcut Sfîntului.

Schiță un salut ștregăresc și se îndreptă, către ușă, sub privirile mirate ale mătușii sale.

Aerul proaspăt al nopții îi dădu curaj. Fără să întoarcă capul, înaintă spre locuința lui Carn. O fereastră luminată îi arătă că acesta nu se culcase. Cîteva momente după ce sună, acesta apăru în prag și pe fața lui se putea citi o surpriză violentă.

— Miss Holm!

— Te deranjez? întrebă ea. Eram tristă și neliniștită și am simțit nevoia să te văd, doctore.

Puțin stingherit, Carn o invită înăuntru. Îi oferî un fotoliu, apoi, deschizînd un sertar, puse în el cîteva hîrtii ce se aflau pe o masă. Pat observă printre ele, cîteva hărți ale Marelui Stat Major.

Înainte ca doctorul să o întrebe ceva, tînăra îi ceru părerea asupra lui Simon.

— Templar? Foarte interesant om, dar nu pot să mă pronunț, căci nu l-am văzut decît odată: astăzi. E un tînăr original și... cam năzdrăvan!

Carn nu părea dispus să vorbească despre Sfînt.

— Să-ți dau un ceai? întrebă el.

— Nu, mulțumesc, răspunse ea.

Apoi, brusc:

— Crezi că Mr. Templar are de înfruntat vre-un pericol?

Doctorul o privi cu atîta atenție, încît Patricia fu surprinsă.

- De ce mă întrebi asta, Miss Holm?
- Nu vorbesc doar, decît despre asta! răspunse ea.
- Da, făcu Carn, prudent. Dar, pot să te întreb dacă Mr. Templar este unul din prietenii d-tale?
- Îl cunosc puțin. Îmi place totuși.
- Ar fi ceva impertinent din partea mea, să te întreb... dacă îl iubești?
- Pat roși.
- Înțeleg acum, făcu Carn. Ascultă-mă pe mine. Îi vei face un mare serviciu, dacă vei reuși să-l convingi să fie mai prudent.
- Atunci, e în pericol! strigă ea.
- Din vina lui! Mr. Templar a intrat într-un joc foarte primejdios. Nu pot să-l ajut cu nimic.
- Pentru a douăzecea oară, tinăra privi ceasul: mai avea încă un minut!

CAPITOLUL V

UNDE SIMON RÎDE ȘI BITTLE ÎȘI PIERDE RABDAREA

— Iată-ne din nou împreună! murmură Sfîntul.

Se întoarse pentru a privi pe cel care îl prinsese lângă poartă.

— Bloem! continuă el. Eram sigur că te găsesc în cocina aceasta...

— Ajunge! îl întrerupse cu asprime Bloem. Ai vorbit destul de mult astăzi

— Dar, deabia am început, suspină Sfîntul. Aveam de gînd să povestesc o istorioară interesantă. Tu o știi, Bloem. E vorba de un oarecare Fernando, care și-a trădat prietenii și pe care l-am găsit înjunghiat!

Nimeni nu se mișcă. Bittle păli. Valetul cu mușcă de bo-xeur și ceilalți trei indivizi din cameră îl priveau sinistru.

— Știe prea multe! murmură Bloem ca pentru el. Nu cred să iasă viu de-aici.

— Sărmanul Fernando! continuă Simon, ca și cum nu l-ar fi auzit. Disprețuia grozav pe Tigru și, în ultima clipă a vieții, mi-a spus numai atît: „Baycombe, în Anglia, comitatul Devon... casa veche...” Apoi a murit. Sînt multe case vechi în oraș și în împrejurimi!

Bloem ridică încet revolverul și degetul i se crispă cu hotărîre pe trăgaci.

— Nu ieși viu de-aici! repetă el, rînjind.

Sfîntul socoti că va trage.

— Nu! strigă Bittle.

Milionarul făcu un salt și apucă arma. Sir John tremura.

— Imbecilule! urlă el. Pat a fost aici și el l-a ajutat să fugă. Dacă moare, va vorbi. Vrei să te legeni de o frînghie, în vîrfurile vreunui copac?

— Bine gîndit, Bittle, drăguțule! aprobă Simon.

Se așeză pe colțul biroului, picior peste picior.

— Trebuie să facem în așa fel încît să pară că a fost un accident, adăugă Sir John. Acest drac de fată ne-ar putea incurca ițele.

— Închideți-i pliscul! bombăni Bloem.

— Asta nu ne privește pe noi! Unde este șeful.

— Vine mai tirziu!

— Hm! Iată o noutate! făcu Simon vesel. Voi avea în sfîrșit cîntecul să vadă la față pe faimosul Tigru?

— Fii fără grijă, Templar, îi răspunse Bittle. Cînd vei vedea pe Tigru, va fi ultima oară cînd vei mai vedea ceva... Și cred că-i vei fi prezentat chiar în astă seară!

Sfîntul îl privi în ochi cu calm și zîmbi.

— Să nu pui rămașag, că pierzi, îl zeflemisi el. Zece ani am înfruntat moartea și totdeauna fugit de mine. Sînt ciurmat, Bittle. Da! Da! Pînă și moartea nu mă poate suferi.

— Cred că acum va fi nevoită să te sufere.

— Crezi cum vrei, făcu Simon cu o licărire de veselie în ochi.

Bittle și Bloem, amîndoi înarmați, vorbeau încet într-un colț. Valetul cu mutră de boxeur păzea ușa. Ceilalți doi stăteau în dreptul ferestrei pe unde fugise Sfîntul cu trei sferturi de ceas mai înainte. Templar se gîndi că trei pumni și două gloanțe ar fi prea mult pentru un singur om.

Deodată soneria se auzi răsunînd slab, dar Simon desluși perfect ritmul ei particular. Imediat apărură un om care spuse

citeva cuvinte lui Bittle. Milionarul plecă iar Bloem se apropiă încet de Templar.

În sfârșit a venit Tigul făcu Simon.

Ne-ai dat mult de lucru, spuse sud-africanul și ești de-o obraznicie nemaipomenită.

— Tot așa mi se spunea și la Monte-Carlo, răspunse Sfîntul batjocoritor.

Fernando a murit din această cauză.

— Știu, răspunse Simon, dar două lucruri aș vrea să mai aflu. Cine este Tigul? Și unde și-a ascuns prada? Am impresia că aș ști să răspund la aceste două întrebări.

Bloem îl fulgeră cu privirea

Cum merg acțiunile Deeps? întreabă el din nou.

Sud-africanul nu răspunse.

— Iată ce nu prea pricep eu, Templar, pentru ce un om cu simț — și cred că faci parte dintre ei — vrea să cumpere toate acțiunile unei mine unde de doi ani nu se mai găsește un gram de aur. L-am întrebat pe agentul meu care a telegrafiat în Transvaal. Răspunsul: Mina este parăsită. Și d-ta cumperi acțiunile cu orice preț și se cere. Asta mi se pare suspect.

Nu te mai ocupa de acest lucru, spuse Bloem.

Iată ce mi-a trăsnet mie prin cap. O poveste nu prea obișnuită. Niște bandiți au jefuit o bancă de aproape un milion dolari aur, pe care l-au transportat din America în Anglia pe o coastă singuratică. Ce să facă cu aurul? Să-l vîndă, nu se putea. Să-l fărîmîteze? Nici așa. Atunci ce s-au gîndit? Să-l transpote într-o mină parăsită, ai cărei proprietari erau — și unde vor găsi aur — aurul transportat de el!

Foarte ingenios! răspunse Bloem, întorcîndu-i spatele.

Simon rîdea încet; lovise unde trebuia.

Africanul plecase cu fața contractată de furie. Dar cine era Tigul? Care creier de om concepușe planul jefuirii băncii

din Chicago, plan care trebuie chibzuit vreme îndelungată?

Simon nu putu să-și ascundă admirația pentru el. Bittle intră și trase pe Bloem într-un colț. Vorbeau încet și Templar nu înțelegea nimic. De odată auzi:

Tigrul a dat ordin să-l lăsăm să plece...

Bloem scoase un strigăt, în vreme ce Bittle vorbea înainte. Sfântului nu-i venea să creadă. Bittle veni spre el.

E tirziu, Mr Templar, și toate încercările prin care ai trecut, te-au zguduit. Poți pleca, nu te mai reținem!

Vorbind, Bittle îl privea cu ură și tremura de minie. Bloem își potriveau nervos cravata. Făcu cu semn și cei trei servitori plecară.

E draguț, murmură Sfântul și se duse liniștit spre birou. Deschise un sertar și-și luă cuțitul pe care îl puse în teaca legată de antebrăț.

E adevărat că Miss Holm e pentru voi un obstacol de netrecut?

Ar fi mai bine să nu mai întrebi nimic; ai încă noroc. Pleacă pînă nu ne răzgîndim.

Sfântul zîmbi.

Să fie Horace, care v-a băgat în sperieți? Nu vă simțiți bine, puișorilor? Dacă v-ați fi omorît, pielea voastră nu mai făcea un ban. V-ați gîndit bine? Dacă v-aș denunța poliției?

— Nu ești omul care să-ți pierzi capul Mr Templar. Nu-i așa? Și apoi e vorba de o sumă prea mare. Sîntem la discreția d-tale.

Simon se uită la el.

— Vom mai vorbi noi altă dată. Salutări Tigrului. Spuneți-i că regret mult că nu-l cunosc. Cît despre asasinarea lui Fernando trebuie căutat un țap ispășitor. Păziți-vă ca Tigrul să nu vă acuze pe voi.

— N-avez nici o grijă!

— Noapte bună. Vise frumoase.

Simon se îndreaptă spre fereastră și o deschise.

— Nu vă stingherește? O prefer coridoarelor întunecoase, căci nu se știe ce poate să se întâmple.

— Mr, Templar, făcu Sir John, înainte de a pleca... nu e nevoie să dormi sub cerul liber. Tigrul a plecat.

— Mulțumesc, făcu Sfântul. Eu dorm cu Horace într-o fortăreață. Unul doarme, altul veghează. Dacă vrei să ne vizitați, veți fi primiți cu alai.

Și dispăru în întuneric aproape pe nesimțite. Traversă peluza și ajunse lângă zid, pe care-l sări ca o pisică. Sfântul rămase câteva secunde nemișcat, apoi făcu un ocol și ajunse la castel. Înainta repede, oprindu-se din când în când să asculte. Nu se auzea nimic; noaptea era foarte liniștită.

Nu mai valurile mării se auzeau regulat lovind malurile. Încolo nimic, nici un zgomot.

— Curios murmură Simon, foarte curios.

Se aștepta să fie atacat departe de locuința lui Sir John, când nici nu se gândea dar ajunse fără nici un inconvenient pe drumul care separă castelul de vila lui Carn. Ferestrele nu erau luminate. Fără să mai stea pe gânduri, urcă scăările și sună.

CAPITOLUL VI

UNDE BLOEM CERÈ ARESTAREA SFÎNTULUI

Trecură cîteva secunde pînă cînd Carn deschise ușa fara sa arate prea mare surpriză.

M-am gîndit că nu te-ai culcat, spuse Simon. Ai ceva de băut?

Doctorul închise ușa.

Nu te așteptam astăzi seară Mr. Templar, dar... Simon pricepu că doctorul nu era singur și se grăbi să deschida ușa biroului.

Miss Holm! striga el și se întoarse spre Carn care roșise ușor, cred că n-am întrerupt vreo consultație? Azi-vile-mă pe fereastră dacă-i așa, fără fasoane.

Nu, zise Carn, Miss Holm a venit să mai vorbim Sfîntul se întreba dacă Patricia vorbise ceva. Ea îi ghici gîndul și răspunse imediat:

Numai încă un minut...

Și doctorul mă apuca de fundul pantalonilor făcîndu-mi vînt pe fereastră!

Simon se uită la Patricia spunîndu-i din ochi.

„Foarte bine, mititico, sînt mîndru de tine.

Fata îi răspunse printr-un surîs în care se citea bucuria de a-l vedea. Simon avu mare poftă să se repeadă la ea și s-o sărute.

S-ar pareă că vii de la o bătaie. Mr. Templar, făcu Carn.

Miss Holm nu ți-a spus?

N-am îndrăznit s-o întreb.

Simon încrunță sprincenele. Rochia Patriciei nu prea era în bună stare. Carn explică:

Cînd am deschis ușa, credeam că miss Holm vine să o pansez după vre-un accident. Dar mi-a spus numai că vrea să-mi vorbească. Cînd ai sunat d-ta, cred că ar fi vrut să înceapă.

Sfîntul îl privea batjocoritor.

-- Ca medic, continuă Carn, las bolnavii să vorbească ei întii, și arată cu degetul vestmintele rupte ale Patriciei și ale lui.

E teribil, făcu Simon, sînt săptămîni întregi de cînd mori de curiozitate.

Accasta depinde! observă Carn.

Detectivul nu era actor prost, dar își juca cu greutate rolul de doctor, sub ochii iscoditori ai Sfîntului. Patricia era neliniștită. Își inchipuia că Simon și Carn erau vechi prieteni, pe cînd, dimpotrivă, observă că schimbul de cuvinte dintre ei era un fel de duel.

Vrei să-ți povestesc? îl întrebă Templar.

Desigur, răspunse Carn repede.

Ascultă Sfîntul încrunță sprincenele -- este că... și făcu un gest de disperare -- nu mai îmi aduc aminte de nimic. E extraordinar!

Carn îl înjură încet.

Patricia interveni:

Eu și cu Mr. Templar am fost toată seara împreună. Ne plînbam pe faleză.

Taci, o întrerupse Simon cu mina ridicată, doctorul poate să-și inchipuie cîne știe ce.

Carn tremura de neșaz. Tînăra fată avea o poftă nebună să ridă.

— Ți-am povestit prostii! adăugă Simon, dar erai așa de neîncrăzător parcă aș fi omorât pe cineva. Ne plimbam pe faleză...

— Și am căzut! explică Patricia. M-am oprit în niște mă-răcini și Mr. Templar a avut de furcă cu mine pînă să mă scoată.

Carn încruntă sprîncenele. Își dădea seama că-și băteau joc de el.

— Nu e nimic serios, doctore, continuă Simon, dar am vrut să te fac să crezi ceva mai grozav.

Carn se uită pe rînd la amîndoi.

— Tocmai voiam să-ți povestesc, cînd m-a întrerupt Mr. Templar, spuse tînăra fată.

Simon o aprobă din ochi. Ce monune și fata asta!

Nu o cunoștea decît de patruzeci și opt de ore, și cît de mult îl înțelegea. Răspundea drept și la timp fără să pună vreo întrebare.

Carn își recăpătă liniștea obișnuită.

— Ați venit să vă ajut, Miss Holm, făcu el. Mr. Templar nu visează decît răni și cucuie...

Se întrerupse. Soneria se auzi cu insistență.

— Nu prea ai să dormi astă seară. O fi vreo naștere sau un picior rupt, făcu Templar.

Carn eși din birou. Sfîntul se duse la fereastră, pe care o întredeschise încet. Nu prea știa ce o să se mai întîmple și liniști din ochi pe Patricia.

Afară, o voce necunoscută întreba de Mr. Templar.

Se auziră niște pași grei și cineva se orpi în ușa întredeschisă.

— Hei! Iată-l.

Simon ridică ochii. Era un polițist, sculat la repezeală din pat căci tunica îi era încheiată anapoda. În timp ce Templar îl observa, acesta se apropie și îl puse mîna pe umăr.

— Sînt George Hopkins, spuse el, și dacă doctorul vrea să mă ierte, te arestez pentru spargere și rănire.

— Ei drăcie! gîndi Sfîntul, asta nu poate veni decît de la Tigrul, dar vom vedea!

— Băiete, spuse el cu nepăsare, te înșeli. Cine a reclamat?

— Eu.

Bloem înaintă. Pivirea îi trăda bucuria; trecu politicos pe lîngă Carn, dar cu pasul hotărît al cetățeanului care își face datoria.

— Cer iertare, doctore, făcu el, asemenea și lui Miss Holm, de a proceda astfel. Poate vreți să plecați?

— Eu rămîn, răspunse Pat. Mr. Templar, a stat împreună cu mine aproape toată seara. Trebuie să fie vreo greșeală.

Ochii lui Bloem se opriră asupra rochiei rupte, dar fata susținu îndrăzneată privirea lui.

— Să spun cum s-au petrecut lucrurile; stam în birou pe la orele unsprezece, cînd acest om pătrunse la mine și mă amenință cu revolverul. Nu mai sînt tînăr, dar m-am apărat. Fiind mai tare ca mine m-a lovit în cap trîntindu-mă la pămînt. Cînd mi-am revenit, îmi scotocea biroul, dar nu m-am mișcat. Cînd a plecat l-am văzut intrînd aici. Asta e tot.

— Nu-ți aduci aminte? întrebă polițistul, apăsînd cu mîna pe umărul Sfîntului.

— Foarte bine! spuse Simon încet, caută-mi revolverul.

— L-ai uitat la mine. Uite-l! răspunse Bloem.

Carn luă arma și o cercetă.

— Fabricație belgiană, făcu el. E al d-tale Mr. Templar?

— Nu port arme niciodată. Fac zgomot.

— Haide! porunci polițistul, împingîndu-l înainte.

Într-un sfert de secundă, Sfîntul pierzîndu-și calmul, apucă cu amîndouă mîinile brațul polițistului și făcîndu-i vînt îl azvîrli de celălalt perete.

Templar își aranjă cravata și privi revolverul lui Bloem.

— Jos labele! murmură el

Hopkins se ridică zăpăcit.

— Uite cum se poartă cu autoritatea! mormăi el.

— Lasă prostiile, răspuse Sfântul calm. Bloem, vreau să-ți cer câteva explicații: ai fost singur?

— Da.

— Unde erai?

— La castel.

— Cine te-a întovărășit când m-ai urmărit pînă aici?

— Refuz să mai răspund la astfel de întrebări, protestă Bloem. Ți-am spus că eram singur.

— În acest caz cuvîntul meu valorează cît și al d-tale. De ce nu admiți că eu am intrat la d-tă ca toată lumea, și m-ai amenințat cu revolverul. De ce n-aș face și eu o plîngere?

— Asta să o spul judecătorului, interveni Hopkins.

— Eu cred că acesta nu va ezita să facă deosebirea.

În tot timpul, Sfântul rămase calm. Sîngele rece al lui Bloem îl mira. Patricia privea fix pe Simon gîndindu-se la o nouă lovitură de teatru din partea lui.

Ea nu credea nici un cuvînt din tot ce spunea.

— Haidel rosti Bloem, întrerupînd liniștea.

— Încă un moment, spuse Templar, arată te rog doctorului cucuiul care ți l-am făcut, și-l privi fix. Bloem se aplecă liniștit spre doctor spunîndu-i: „După ureche”

— Dumnezeii!... înjură Simon încet, bine m-a mai aranjat!

Carn se întoarse spre el și înălță din umeri.

— A fost lovit bine, socoteala d-tale e făcută.

— Atunci să nu mai lungim vorba degeaba. Aprople-te. Hopkins: Ai cătușele? Nu te teme, dacă se opune, trag.

Deodată, la fereastră se ivi o umbră. Era Horace.

CAPITOLUL VII

UNDE SIMON ÎȘI IA UN AJUTOR

Bloem care era cu spatele la fereastră se întoarse și scoase un strigăt înăbușit. Apoi, lăsă încet arma în jos.

Horace cu un revolver uriaș îndreptat spre el sări în cameră.

— Ajung tocmai la timp. Tinere, spuse el adresându-se polițistului, ai cătușele, fă-ți datoria.

— Prietene.. bîlbîi Bloem.

— Nu sînt prietenul d-tale, se răsti valetul credincios al Sfîntului, te-am prins asupra faptului. Dă-i drumul jucăriei sau îți trimit un plumb în cap. Tinere, ce mai aștepti?

Bloem dădu drumul revolverului pe care Simon îl ridică în liniște.

— Dar să vă explic!... protestă Bloem.

— Da, da, o să ne explicăm, spuse Simon. Haide, Horace lasă-ți tunul în pace.

Horace ascultă, cu regret.

— Este vorba de o simplă greșelă, dar dacă Mr. Bloem insistă... În fine, a venit Horace și o să vă spună că am venit acasă la unsprezece și am plecat din nou la douăsprezece fără un sfert. Sfîntul nici nu se uita la Horace. Își cunoștea omul. Carn, care de asemenea îl cunoștea, nu-l pierdea din ochi și-l văzu făcînd o mișcare de surpriză.

— Sigur, zise el, cine susține contrariul?

— Să-ți spun eu, făcu Simon; Mr.. Bloem a fost atacat

în casă de un om înarmat, și crede că eu am fost. De aceea vrea să mă aresteze.

— A fost beat cu siguranță.

— Sper că înțelegi, Mr. Bloem, continuă Sfântul. Haide, recunoaște că n-ai văzut bine, sau a fost mascat.

Privirile lor se încrucișară. Vorbele lui Simon erau lămurite; ofereau lui Bloem o retragere cinstită.

Acesta regreta greșeala de a fi spus că era singur când a fost atacat, așa că reclamația lui nu mai făcea nici două parale. Tigrul nu se gândise la Horace, care venind pe neașteptate îi stricase toate planurile.

Bloem înțelese și rămase liniștit; numai ochii îi străluceau furioși.

— Regret mult, murmură în sfârșit Bloem, cu vocea înăbușită, omul era mascat, e adevărat. Ieșind după el l-am văzut pe Mr. Templar depărtându-se și l-am urmărit. Vinovatul probabil a luat-o în altă direcție. Vă cer iertare!

— Îți primesc scuzele, Bloem. Numai să nu începi iar povestea. Apoi, întinzându-i revolverul:

— Ia-l, poate ai nevoie contra individului care nu te lasă în pace. Dacă îl mai întâlnești, trage, nu mai sta pe gânduri.

Bloem plecă, iar Hopkins care rămăsese cu gura căscată, spuse:

— Hei, dar cu insulta adusă poliției cum rămîne?

— Când un cetățean cumsecade e acuzat pe nedrept răspunse Simon, i se poate ierta să-și piardă singele rece. Cred că și d-l Bloem e de aceeași părere și căutînd să-ți explice situația, d-le Hopkins îți va oferi o sticlă de bere.

— Fără îndoială, răspunse Bloem, eu sînt cauza încurcăturii și plecă împreună cu polițistul.

Sfântul închise ușa după ei, apoi se întoarse rîzînd ca un nebun.

— Onoarea e salvată, copii. Carn, mai ai ceva de băut?

— Desigur, dar cum dracu a venit Horăce tocmai la timp?

— În fiecare seară stau la han, spuse Horace, să mă răcoresc, iar cînd mă întorc, trec pe aici. Fereastra, era deschisă și am văzut...

— Bine, bine, băiete, vezi că mai e în bucătărie o sticlă cu sifon și winsky.

Horăce plecă.

— E un tip extraordinar, făcu Templar.

— Prea extraordinar, mormăi Carn.

După puțin timp, Simon și Patricia plecară și ajunseră tăcuți la grilajul vilei.

— Mîine te pot vedea? întrebă Simon.

— Desigur.

— Voi veni după dejun.

Patricia se gîndi la Agatha Girton.

— Dacă aş veni eu la d-ta?

— Perfect! Și dacă vrei, dejunăm împreună. Spune-mi la ce oră vîi, să-l trimit pe Horace.

— De ce?

— Pentru că Tigrul e un om primejdios.

— Bine, atunci la zece jumătate.

— Vreau să-ți mai spun ceva, Pat. Închide ușa camerei și nu deschide nici chiar mătușei tale.

— Nu prea ești optimist, răspunse ea.

— Acești oameni recurg la toate mijloacele. Să n-ai încredere în nici o scrisoare dacă nu e adusă de Horace.

Cred că exagerez dar o să fie pentru noi vre-o trei zile și trei nopți grele, în care trebuie să fim cu ochii în patru. Pînă acum te-ai purtat admirabil. Vrei să mergi înainte?

— Voi încerca.

Templar se întoarse spre a pleca.

Tînărul se întoarce brusc.

— Adevărat că ai fost la Bloem?

— Nu! Înjghebase povestea ca să mă aresteze. Bloem e omul Tigrului. Păzește-te de el. Bună seara.

Simon îl găsi pe Horace fumînd în bălării.

— Să ocolim satul, spuse Simon. Sper că o să ne lase liniștiți, dar pînă cînd? Dacă s-ar găsi cadrele noastre mîine, ar fi acuzat omul mascat.

Ajungînd la fortăreață, se uitară împrejur.

— Să intrăm, spuse el. Tigru și-a schimbat planul. Se hotărîră să doarmă pe rînd. Soarele strălucea pe cer cînd Horace intră aducînd ceaiul.

— Afară e frumos, făcu el după cum îi era obiceiul, și plecă.

Sfîntul rămăsese pe gînduri, cînd se auzi gongul.

— Masa e gata peste un minut, strigă Horace apoi plecă după Patricia. Cînd tînăra sosi, Simon sta tolănit pe un scaun în fața casei. Se sculă repede și-i întinse mîinile.

— Mi se pare un secol, de cînd nu te-am văzut. Ce mai faci?

— Admirabil, nu m-a atacat nimeni.

— E mai bine să te păzești. Știi deviza: „Să fim gata!” și îi oferi și ei un scaun.

— Știu că ești curioasă. Ascultă.

Și el îi povesti toate întîmplările: moartea lui Fernando, pungășiile Tigrului la Chicago, unde fusese șeful gangsterilor mai mulți ani și atacul de la Confederate Bank.

— Acest Tigru e un fel de geniu, adaugă el. Patricia ascultă în tăcere. Simon îi spuse și ce s-a petrecut la Bittle după plecarea ei.

— Acum știi tot, reluă el. Tigru vrea să-mi vadă capul în frigare, eu vreau sacii lui de aur. Amîndoi ne păstrăm bunurile cum putem mai bine. Dar nu vor întîrzia să ne

cadă în mînă. Ți-am spus tot Pat, și de ieri ești părtaşă la luptă, Tigrul știe că te-am înștiințat de pericolul care mă pîndește și de aceea îi stai și tu în cale. Ești deci compromisă. Ce este de făcut?

Se aplecase spre ea și o privea fix. Patricia simțea că nu glumește.

— Să-ți spun ce trebuie să faci. Am un prieten foarte bogat în Devonshire, Terry Mannering.

Nevasta lui e încîntătoare și o să-i plăci. Te voi duce la el și o croazieră împrejurul Indiilor Occidentale ar fi minunată cu yachtul lui.

Asta, numai pînă cînd Tigrul și banda lui vor dispărea. Ce spui?

— Ideea nu e rea, dar momentul nu e potrivit. Mă distrez grozav la Baycombe.

Simon se ridică.

— Pe mine nu mă distrează de loc. Acest curaj e frumos, dar n-are nici un rost. Dacă îți trebuiești emoții vom merge mai tîrziu să vînam fiare în Africa.

— Vrei să mă ridici cu forța?

— Ești o proastă mică!

— Dragul meu, nu vreau să mă supăr, dar sînt aici și rămîn pînă la sfîrșit.

Simon de abia se stăpînea să nu-i tragă cîteva la spate, dar în același timp avea și o dorință nebună să o sărute. Văzînd că n-o scoate la capăt cu ea, îi luă mîna și o strînse.

— Am cunoscut multe femei proaste, șopti el, dar nîciodată prostia lor nu mi-a plăcut mai mult.

— Atunci ne-am înțeles, făcu ea.

— Da, dar să știi că nu sînt eu de vină dacă te arunc în ghiarele Tigrului.

— D-zeu să ne păzească, rosti fata încet.

CAPITOLUL VIII

UNDE PATRICIA INTRA ÎN TAINELE TIGRULUI

— Ei bine, Pat, acum ce vom face?

Fata își apropie scaunul de el.

— Am o istorioară să-ți povestesc. O știu de eri seară. Și-i spuse destăinuirile Agathe Girton. Sfântul ascultă cu ochii închiși și cu sprâncenele încruntate.

— Curios! Foarte curios! murmură el. Atunci și mătușa Agatha face parte din bandă? Dar în definitiv ce motiv au ei pentru a o face să vorbească? Nu pot să cred decît că ea a avut un trecut amoros.

— Ar părea absurd, dar...

Simon se scărpină după ureche.

— Ia spune, ce știi despre ea?

— Puțin. Aveam doisprezece ani la moartea mamei; tata murise cu trei ani înainte într-un accident, așa că ea deveni tătocul meu. O vedeam foarte rar. Își petrecea tot timpul pe Riviera sau la Hyeres, unde avea o vilă. Eram la internat, iar vacanțele cînd veneam în Baycombe aduceam și cîteva prietene ca să nu fiu singură. Îmi plătea regulat taxa și îmi scria de două ori pe lună.

— Cînd s-a instalat la Baycombe?

— După ce a venit din Africa de Sud. Sînt șase ani cînd mi-a scris din Port-Said, de unde urma să plece la Capetown. Un an n-am știut nimic de ea. Într-o bună zi veni aici spunînd

că s-a săturat de călătorii și, de atunci locuiește în Baycombe. Nu mai face decât călătorii scurte.

— Ultima?

— Sînt aproape doi ani și nu prea mi-aduc bine aminte.

— Să facem o socoteală: aveai doisprezece ani cînd a devenit tutoarea ta, iar cînd s-a întors din Africa de Sud aveai șaisprezece sau șaptesprezece ani; în acest timp ai văzut-o prea puțin.

— Aveam șaptesprezece.

— S-au petrecut multe lucruri în acest interval.

— Posibil, dar ar fi absurd...

— Bine înțeles, absurd. Tot așa de absurd cum a fost jefuirea băncii din Chicago; nu e mai puțin absurd că ar fi cîteva tone de aur la cîteva leghe de aici; și cu toate astea sînt. Ceea ce mă face să te întreb dacă cunoști bine casele vechi din Baycombe. Acea de care vorbea Fernando trebuie să fie foarte veche, de oarece el îi zicea; casa veche.

Pat răspunse numai decît ceea ce miră pe Simon.

— Sînt două care îndeplinesc condițiile astea: una e un han vechi cunoscut sub numele hanul părăsit... E o ruină și ferestrele sînt bătute cu scînduri. O duzină de oameni ar putea trăi acolo, intrînd noaptea.

— În numele tuturor sfinților! Pat tu ești o comoară. Și cealaltă unde este?

— Este în insula din fața promontoriului; pescarii o numesc „Casa veche”

Simon sări în picioare și se duse să privească insulița care era aproape la două leghe depărtare, apoi reveni încîntat.

— Trebuie să fie vorba de una din ele, sau de amîndouă. Tigrul putea să locuiască la han și să aibă aurul ascuns în insulă. Le vom cerceta pe amîndouă. Mai sigur e că Tigrul și-a ascuns aurul pe coastă, să fie mai aproape de vapor pentru a-l transporta în... Africa.

Dispăru în casă, de unde reveni cu un binoclu. Cercetă cu luare-aminte zarea, apoi rămase câteva minute nemîșcat.

— Asta trebuie să fii și întinse binoclul lui Pat. Privește.

— S-ar spune că sînt catarge.

— Vas cu motor; nu e drumul vapoarelor care vin de la Bristol. Ele trec mult mai departe în larg; dar să verificăm.

Simon luă binoclul și se urcă în fortăreață. Pat îl urmă.

— Să așteptăm cinci minute, spuse el.

— Crezi că așteaptă noaptea ca să intre în golf?

— Da. Bloem n-a cumpărat încă toate acțiunile Deeps dar mai are vreme două săptămîni pînă ajunge cu încărcătura în Africa de Sud. Tigrul nu îndrăznește să mai lase aurul mult timp aici. I-e frică.

— Carn este detectiv? întrebă Patricia.

— Da, dar să taci; să-l lăsăm să-și încerce norocul.

Atunci... d-ta nu ești detectiv, bolborosi ea. Credeam că sînteți rivali.

— Da, sînt rivalul lui — o rivalitate prietenească, dar nu sînt și n-am fost detectiv. Lucrez singur, să pot beneficia de succes fără altcineva, și să nu tragă nimeni afară de mine consecințele unui insucces. Profesia: gentleman-aventurier, gata la orice încercare atît bănoasă cît și periculoasă. Nu prea îmi pasă de legi, iată: cînd Fernando mi-a spus despre ce este vorba, am plecat la Chicago și m-am prezentat directorului de la Confederate Bank. A trecut un an, — i-am spus, — de cînd banca a fost jefuită și n-ați aflat încă nimic pînă acum. Mă ofer eu, pentru douăzeci la sută să descopăr pe bandiți. În caz de nereușită, n-aveți nici o responsabilitate morală sau materială. Nu m-a refuzat și de aceea sînt aici. Am trăit ani întregi cînd mai bine cînd mai rău și dacă lovitura reușește pot să mă retrag

din ataceri. Este o viață frumoasă. Omul contra omului: atît mai rău pentru cel ce cade. N-am cerut nici odată ajutor. Cred că prietenii d-tale nu m-ar aproba. Mai dorești să rămîi asociata mea?

— Sfîntule, răspunse ea, ești un măgar. Dacă mai continui cu prostiile, te azvîrl pe ușă și iau eu conducerea asociației noastre.

Simon se întoarse spre ași ascunde tulburarea. De odată scoase un strigăt:

— Vasul nu s-a mișcat din loc. Aceștia nu-și cunosc meșeria; ar fi putut să-l ascundă pentru a nu fi reperat.

— Vor probabil să înconjoare coasta la noapte.

— Și eu voi fi acolo. Oamenii Tigrului mă vor duce drept la tezaur. Dar, pe toți dracii, ei mă așteaptă.

— Pentru ce?

— Pentru că, prost ce sînt ie-am vorbit de „Casa veche“. Ei cred că sînt la curent. Ce imbecil am fost, Pat. Ar trebui să-mi dai cîteva lovituri de picior în spate.

Fata își mușcă buzele.

— Așadar, vor fi diseară acolo?

— Da, înarmați pînă-n dinți. Trebuie să mă gîndesc.

Dacă s-ar duce înot pînă la insulă înarmat numai cu Bella? El, cu Horace și cu Pat contra unei bande întregi. Imposibil. Brusc, sări în sus.

— Am găsit! strigă el.

— Să vedem, făcu Pat, cu ochii strălucitori. În alte împrejurări. Simon ar fi fost încîntat de ea, dar vedea că de abia așteaptă să se avînte în primejdie.

— Am o idee pentru a-mi bate joc de Tigru. Și încep să vorbească.

— Ascultă, fetișo, aurul este un metal greu și trebuie transportat cîte puțin. Trei din bărcile vasului vor fi întrebuințate, iar marinari vor fi puțini.

Sfîntul fu cuprins de originalitatea planului său, pe care-l spuse în întregime Patriciei.

— Minunat, strigă ea. Oh! Sfîntule dacă reusim, ce aventură extraordinară!

— Pat, nu cred ca tu să fi învățat ceva despre piraterie la institutul din Mayfield.

— Pot să înot două mile, spuse ea

— Poți după ce ai înotat atît să te cațeri cu mîinile de lanțul ancorei? Poți să dobori c-un pumn pe matelotul care te-a văzut? Iartă-mă Pat, dar o femeie nu e în stare să facă un astfel de lucru.

— Sfîntule, vrei să mă dai la o parte, dar nu merge cu mine. Unde te duci, acolo viu și eu.

— Atunci, făcu el coborînd vocea, ce vei face în caz de nereușită? Vrei să cazi prizonieră și să fii la discreția Tigrului și a bandei sale? Te-ai gîndit?

— Voi avea un revolver și voi păstra un glonte.

Simon strînse pumnii, ochii îi străluciră, buzele deveniră o linie subțire și Patricia văzu pentru prima dată furia Sfîntului.

— Și crezi că eu te voi lăsa să riști?

De ce nu? N-ai nici un motiv.

— Am unul și ai să-l știi chiar dacă nu-ți place.

— Te ascult.

— Pentru că te iubesc, răcni el cu furie.

— Idiotule! N-ai priceput că sînt aici pentru că te iubesc și eu?

Tînărul rămase încremenit.

— Pentru ce nu mi-ai spus mai demult? murmură el după o lungă tăcere.

Nu mai era nimic de făcut. Pentru un om ca el, care nu prea cunoștea femeile, lucrurile mergeau prost.

CAPITOLUL IX

UNDE-I VORBA DE HANUL PARASIT

Horace îi întrerupse fără fașoane pentru a pune masa:

— Dejunul va fi servit peste o jumătate de minut, spuse el și se duse în bucătărie. După ce mîncară, putură să vorbească în voie, dar un fel de timiditate pusese stăpînire pe ei și se priveau stînjiți.

— Nu vei face nimic fără mine, vorbi în sfîrșit Patricia.

— Dacă ești cuminte, vei ceda.

— Pentru altceva da, dar pentru aceasta e peste putință.

Sfîntul sfîrșise toate argumentele, și se gîdea să vorbească lui Carn pentru a o înlocui. Dar, cu Patricia nu se putea înțelege. Fata avea o fire de aventurieră și o voință de fier. Și Sfîntul mulțumea lui Dumnezeu că ea nu cunoștea planul lui relativ la hanul părăsit. Ar putea să termine cu Tigru, fără ca Pat să mai intervină.

— Pat, poți obține de la mătușa Agatha cîteva explicații?

— Eri seară n-a vrut să-mi spună mai nimic.

— Nu erai dispusă, cu gîndul la mine, dar astăzi, cînd ești hotărîtă să faci lucruri extraordinare nu-ți va fi greu. Vezi, dacă începe să plîngă nu te lăsa prostită.

— Am înțeles, Sfîntule.

— Bravo! Pe urmă te vei duce la Lapping. Vreau să-l cunosc mai bine și să aflu ce s-a făcut Harry le Duc.

— Harry le Duc? întrebă ea intrigată. Cine este?

— Un bandit pe care Lapping cînd era judecător l-a condamnat la șapte ani muncă silnică. După un an a evadat. După aceea a fost prins din nou și condamnat iar de Lapping. Tigrul e englez. Dacă el și Harry le Duc e una și aceeași persoană?

— L-ar fi recunoscut.

— Harry știe să se machieze mai bine ca orice artist din Londra; este foarte inteligent și capabil de loviturile geniale ale Tigrului. Dacă e una și aceeași persoană și Tigrul a început hoțiile puțin după evadarea lui Harry, ar avea ocazia să se răzbune pe Lapping în aceeași zi cînd ar fugi cu prada sa. Dacă ai timp... și curaj, după ce termini cu mătușa Agatha dute la Lapping. Vorbește-i de Bittle și vezi ce zice. Apoi, vorbește-i și de mine. Fă pe ingenua...

— S-a făcut, răspunse ea.

Simon îi luă mîna

— Pat, ești o asociată extraordinară.

Horace servi cafeaua, în timp ce Sfîntul și Pat discutau ultimele detalii.

Horace va veni să te ia după masă. Puneți sub rochie un costum de baie, iar eu îți voi da o centură de care să fixezi revolverul.

Luă un automat din sertar pe care îl încarcă și i-l dădu.

— Să nu te joci cu el. Dacă ești amenințată trage și pe urmă să-ți ceri scuze cadavrului.

Pat se ridică.

— La ce oră să ne întîlnim?

— La opt. Pînă atunci nu te hazarda; sînt îngrijorat cînd știu că pleci singură. Nu ești în siguranță cu Tigrul ăsta. Fii atentă să nu cazi în prima cursă ce ți-ar întinde-o.

— Și eu să te las singur pînă atunci, să lucrezi cum vrei tu?

— Cu mine e altceva. O țigancă mi-a prezis că voi muri la nouăzeci de ani. De altfel crezi că voi lăsa pe Tigru să mă trimeată să țin tovărășie Sfinților mei din cer, cînd știu că tu mă aștepti? Hai, du-te.

Pat surîse apoi dispăru, urmată de Horace ca de o umbră.

Simon intră în casă, își scoase haina și își legă de antebraț cuțitul. Tigru știa însă de existența acestei arme, și de aceea luă din valiză o lamă asemănătoare pe care o legă de pulpa piciorului stîng astfel că, dacă ar fi prins și scotocit, să-i rămînă cel puțin aceasta; apoi scrisese cîteva cuvinte:

„Dacă nu mă întorc pînă la șapte jumătate, caută-mă la vechiul han din dosul satului. Dacă nu sînt acolo, încearcă la Bloem și Bittle. Să nu ceri ajutorul lui Carn, decît la mare nevoie. Și mai cu seamă *Atenție*. Dacă mă prinde pe mine vor încerca să te prindă și pe tine“

Îndoi foaia, scrisese numele lui Horace și o puse pe bufetul din bucătărie, unde nu se putea ca valetul să n-o găsească, la întoarcere.

Apoi, Templar coborî pe șoseaua care ducea în sat.

Simon nu-și aducea aminte bine de poziția hanului și se opri pentru a cerceta locul. Deodată, văzu un zid nu prea înalt care pornea din colțul hanului și se termina într-un hangar ruinat.

Sfîntul, aplecat, intră în hangar, apoi se duse tiptil de-a lungul zidului pînă la han; apoi se trînti pe, pîntece și începu să se gîndească cum ar putea să intre.

Putu să observe astfel casa. Avea patru ferestre și o poartă. Bravo! pe aici se putea intra mai ușor decît prin ferestrele bătute cu scînduri:

Sfîntul merse de-a lungul zidului tărăndu-se în iarbă ca un șarpe și fixînd cu ochii colțul zidului de unde putea să pornească vreun glonț. Dar ajunsese nevătămat la ușă: broas-

ca era stricată. O împinse binișor, iar ușa cedă. Nu era închisă cu zăvorul. Intrările caselor vechi nu se deschid ușor; cineva locuia aici. Tînărul ridică capul și privi lung spre ferestrele care erau solid bătute cu scînduri. Trebuia să intre pe ușă dar cineva ar fi putut fi ascuns în coridor. Simon se hotărî să înfrunte pericolul; nu era timp de gîndit. Împinse ușa încă puțin. Nimeni. Atunci se întinse pe pîntece și se uită pe dedesupt. Nu se vedea nimic în întuneric. Împingînd-o încet o deschise cam de o jumătate de metru.

!Tros!

Zgomotul ce-l face o piată aruncată în puț. Sfîntul ridică ochii și văzu că proiectilul fusese tras la înălțimea pieptului unui om în picioare. Proba era hotărîtoare: declarație de război. Era mai bine să înainteze aplecat, decît să se expună vreunui alt glonț. Sfîntul își scoase cuțitul și înaintă. Dintr-o săritură fu în încăpere și împinse ușa cu piciorul. Apoi se așază cu spatele lipit de ușă. Simon se aștepta să vadă razele unei lămpi electrice îndreptate spre el.

În mîină, ținea cuțitul gata să-l arunce în brațul celui ce ar fi aprins lanterna. Trecură mai multe minute, fără să se audă cel mai mic zgomot. Era o liniște desăvîrșită. Încetul cu încetul ochii se obișnuiră cu întunericul și Sfîntul văzu că nu era absolut nimeni. Uitîndu-se atent, văzu două uși închise; pe pămînt un strat de praf în care se vedeau urme de pași îndreptați spre ușa din dreapta. În cea din stînga nu intrase nimeni. În fundul coridorului era o fereastră bătută cu scînduri, pe unde se strecurau cîteva raze de lumină. Acum Simon putea să vadă bine; mai în fund, pe stînga o altă ușă închisă. Urme proaspete dovedeau că cineva intrase de curînd. În fundul coridorului, spre fereastră era o masă, pe care era așezată o cutie pătrată. Simon se uită la ea mult timp.

De odată, se aplecă și pipăi pămîntul cu degetele. Simți sîrmele electrice, și găsi contactul care închidea circuitul; o sîrmă era fixată jos la ușă, cealaltă înainta de pămînt

cu cîteva degete mai departe decît cea dintîi. Simon, mergînd de-a lungul zidului ajunse la cutia de pe masă pe care o cercetă cu atenție; firele se terminau aici.

— Foarte ingenios, Tigrule — se gîndi Simon — n-am decît să intru și să mă înalț la cer.

Sfîntul era cea mai bună dovadă că hanul era locuit, dar cu siguranță că mai erau și alte capcane. Dacă bandiții erau aici, și au văzut că prima lor încercare a dat greș, nu vor sări să-l atace? Dacă, deschizînd o ușă s-ar pomeni cu un glonț? Dar Simon era deplin hotărît să meargă înainte, spre a-și îndeplini misiunea. Două uși îl ispiteau: a treia din fund și cea din dreapta. Alese pe cea din urmă.

Simon întoarse încet clanta și împinse ușa de cîteva degete, spoi trăgîndu-se la o parte, îi dădu cu piciorul. Nu se simțea nimic. Dintr-o săritură fu înăuntru, lipindu-se de zid. Liniște desăvîrșită. Închise ușa ținînd-o cu piciorul, să nu fie surprins pe la spate. Camera era întunecată. Simon se blestemă în gînd că nu-și luase lampa electrică. Nu era altceva de făcut decît să aprindă un chibrit; ridicîndu-l deasupra capului se uită împrejur. Camera era goală. Chibritul se stinse și aprinse altul. Nimic, ni nic decît urme de picior, sticle goale și hîrti mardare de grăsime.

— E cam suspect! gîndi Simon. Și aprinzînd încă un chibrit făcu doi pași înainte. Cu o sforțare disperată, încercă să sară îndărăt. Prea tîrziu! Pămîntul se deschise sub picioarele lui și căzu în gol.

CAPITOLUL X UNDE CARN IA MASURI

Inspectorul Carn, de la Scotland Yard, medic provizoriu, era tipul polițistului modern, numai că avea cîteva grame de materie cenușie mai mult decît colegii săi. Pentru aceasta, fusese trimis să-l aresteze pe Tigru.

Carn nu strălucea: își cunoștea bine meseria, dar lucra prea încet, fiind elev al unei școli care prefera perseverența geniului și cercetările metodică unei inspirații geniale. Carn nu progresa în timpul unei anchete prin metode surprinzătoare, dar șefii lui știau că ajunge la un sfîrșit bun printr-o metodă înceată și sigură.

Tactica lui se deosebea de aceea a Sfîntului. Carn reprezenta legea sprijinită de tot aparatul oficial. Tigru n-ar fi îndrăznit să-l atace, iar el nu-și putea duce misiunea la bun sfîrșit decît lucrînd în ascuns și-și începu curajos misiunea.

Sosirea Sfîntului cu mare zgomot — nu lipsea decît jurnaliștii și operatorii de cinema — îl cam stînjea dar nu pentru mult timp, căci era omul care nu se sinchisea nici de toți sfinții din Cer.

Inspectorul lucra încet, pe cînd împlăra foarte iute, Carn avea însă un avans de trei luni înaintea Sfîntului.

El știa că Sfîntul era pe urmele Tigrului, dar asta nu-l neliniștea. Inspectorul supraveghease pe Sir John Bittle și vila sa, împreună cu valeții lui suspecti. Supraveghease

și pe Bloem, dar acesta era mai prudent, iar Carn nu prea descoperise mare lucru.

În afară de Simon, identitatea lui Carn mai era cunoscută și de Sir Lapping, judecătorul distictului.

Inspectorul avea aceleași avantaje ca și Templar în afară de aceea că el nu se întâlnise cu Fernando și nu cunoștea rolul hanului părăsit.

Telefonul cel mai apropiat era la Ilfracombe și din ordinul lui Carn toate scrisorile pentru Baycombe erau deschise și coplate pentru inspector, înainte de a fi împărțite. După mai multe săptămîni, Carn prinse simpatie chiar și față de telegrafia fără fir.

A doua zi după întîmplarea cu Bloem, Carn se așeză în fața aparatelor, mișcînd butonul de așa natură, încît să capteze ceea ce căută. Nu știa exact ora în care Tigrul comunica cu asociații lui și nici lungimea de undă întrebuintată. De două ori inspectorul prinsese sfîrșitul unei convorbiri și-și notase lungimea de undă. Dar nu era totdeauna aceeași. În această zi Carn fu mai norocos. Tigrul își trimitea mesajele pe o lungime mare de undă.

După cinci minute de căutări încordate, Carn auzi o voce vorbind:

— Să nu plecați înainte de miezul nopții. Fiți prudenți. Toate luminile să fie stinse. Încetiniți la două mile de coastă și continuați să înaintați cu motoarele electrice. Templar are auzul fin și somnul ușor.

— Puteți să ne călăuziți?

— Un om vă va călăuzi cu o lumină verde pe coasta *Casei vechi*.

— Prevedeți ceva dificultăți?

— Nu știu încă. Sper să mă scap de Templar astă seară dar acest om e strașnic și ar putea să ne scape. Luați măsuri. Mi s-a spus că s-a aranjat cu micuța Holm. Fiți gata la orice.

— Am înțeles.

— Echipajul e complet?

— Doi mecanici n-au venit pe bord; erau beți morți noaptea trecută.

— Bine. Sînteți unsprezece. Nu-i așa?

— Da, șefule, sîntem destui.

— Ascultă-mă. Veți trimite prima încărcătură în portul mic; pescarii vor fi plecați pe mare la zece. Bittle și Bloem vor fi cu mine și poate și Templar; aceasta depinde de ceea ce voi face cu el. Pe servitorul lui îl vom arunca de sus după faleză. S-ăr putea să fiu forțat să aduc și pe Pat.

— E prima dată, șefule, cînd aduci o femeie pe bord. Ai jurat...

Vocea Tigrului îl întrerupse scurt:

— E treaba mea, Maggs. Cînd voi avea nevoie de părerea ta și-o voi cere. Pregătește cabinetele și trimite șalupa pe chei. Lasă pe bord un mecanic și un om de pază. Totul trebuie terminat la ora patru.

— Fii fără grijă, șefule.

— Ai notat tot?

— Tot.

— Cheamă-mă la ora șapte, poate că voi avea ceva de schimbat. La revedere.

Carn își scoase casca și se rezemă de scaun, uitîndu-se gînditor la aparat. Din această convorbire, inspectorul aflase tot ce voia să știe, afară de numele Tigrului. Vocea „Șefului“ era schimbată, cu un timbru monoton și greu de recunoscut.

Ceea ce intriga pe Carn era aluzia la *casa veche*, care trebuia să fie pe o insulă. Luînd o hartă, descoperi imediat insulița, pe care o văzuse de pe malul mării în timpul plimbărilor sale.

Aici era deci „marfa“ care trebuia îmbarcată. Carn ghici imediat despre ce era vorba. Inspectorul surprinsese în cîteva minute, secretul după care umbla de trei luni. Își scoase pipa, pe care o umplu cu degetele tremurînde. Agitația lui

avea un motiv, deoarece afacerea Tigrului era cea mai importantă ce i se încredințase vre-o dată, și care prevedea succesul. Știa unde se găsește aurul! Cît despre șef, astă seară va fi întovărașit de Bittle și Bloem.

În acest timp însă, TigruL putea să-i facă de petrecanie lui Templar și asta îl neliniștea pe Carn.

Datoria lui era să-l avertizeze sau să vegheze asupra lui. Dar timpul trecea.

Micul sat Baycombe, era ca și situat pe celălalt mal al canalului Minicii, despărțit de Anglia, deoarece nu avea nici poștă, nici telefon. Pentru a avea oamenii necesari pinderii bandiților, Carn trebuia să se ducă la Ilfracombe, cu micul Ford al hangiului și drumul ar fi fost nesfîrșit.

Se gîndi să telefoneze la Scotland Yard să i se trimită urgent o echipă într-o mașină. Dar dacă comisarul nu e la birou și n-are cine-i trimite ajutorul imediat? Șansele de reușită erau mici. Dacă echipa ar sosi prea tîrziu, Carn va cere concursul lui Templar și Horace, cu toată neplăcerea ce avea de a-i chema să lucreze împreună. În tot cazul, orice minut avea o valoare imensă.

Carn nu mai pierdu timp. Își luă pălăria și plecă spre han, cît putu mai repede.

— Mă cheamă un prieten la Ilfracombe, spuse el. Are nevoie de ajutorul meu imediat. L-am îngrijit întotdeauna eu; are o criză cardiacă. Puteți să mă duceți cu Fordul?

— Regret, d-le, dar doi din servitorii lui Sir John l-au luat azi dimineață pentru a se duce în oraș.

— Pe toți dracii! înjură în gînd Carn, apoi, cu tonul natural al omului necăjit: trebuie să mă duc, acel om e în pericol. Cînd se întorc clienții d-tale?

— Nu mi-au spus nimic, d-le, dar înainte de a se însera cred că sînt aici.

— Herrick n-are vre-o trăsură cu cai?

Herrick era proprietarul fermei cele mai apropiate, o jumătate milă de sat.

— Da, are o trăsură.

— Puteți să trimiteți pe cineva să-l roage să mă ducă pînă la Ilfracombe?

Hangiul se gîndi puțin, apoi spuse:

— Poate vreți să beți un pahar cu bere, d-le?

— Trimite-ți imediat. Pe urmă avem tot timpul să bem.

Hangiul se gîndi: „Grăbiți mai sînt oamenii aceștia de la oraș“. Cu toate acestea strigă: „Hei! băietel!“ Intră un băiat, care ascultă cu atenție ceea ce-i spuse hangiul.

— Spune-i că-i urgent, stăruie Carn punîndu-i o monedă în mînă și fă treaba repede. Vino cu trăsura și dacă te întorci iute îți mai dau ceva.

Băiatul făcu semn că a priceput și plecă în fugă. În timp ce hangiul turna berea, Carn de abia putea să-și stăpînească nerăbdarea. Lipsa Fordului era un dezastru. La gîndul că Tigrul ar putea să fugă îi venea să înnebunească. Se gîndi la un moment să ceară ajutor Sfîntului. O să vadă la urma urmei ce va face. Inspectorul spera însă să nu aibă nevoie de Templar.

Carn își bău paharul cu bere.

Simțea cum îl apucă furia, dar trebuia să se stăpînească.

Nervos, Carn se scuză și plecă spunînd că va aștepta trăsura la fortăreață. Cînd fu la douăzeci de pași de vilă, Horace apăru în ușă, avînd un aer natural, ca și cînd ar fi făcut o plimbare obișnuită.

Se uită la Carn cu mîinile la spate.

— Mr. Templar e acasă?

— Nu.

— Știi unde este?

— Habar n-am. În plimbare. Cred că vînează hipopotami în pădurea vecină. Cine știe?

— Haide băiete, fii serios, n-am urcat afurisițul vostru deal pe căldura asta, numai ca să-ți ascult glumele idioate. Tigrul a fâgăduit să te arunce astă seară în mare, de sus

de pe faleză, dar asta n-are importanță. Eu am venit să avertizez pe Templar.

Horace se uită la Carn cu o mutră prostească.

— Eil dacă-i așa...

Și întinse mîna de la spate, în care enormul său revolver apăru țintind pe inspector.

— Idiotule! Capul nu-ți servește decît la purtatul pălăriei? Ți-am spus că Tigrul vrea să vă omoare pe amîndoi: Tigrul, T-I-G-R-U-L! Il cunoști? Păziți-vă, altfel mîine veți fi morți. Să nu spuneți că nu v-am avertizat.

— Încetîșor, mormăi Horace, v-ați enervat. Spuneți Tigrului că eu și Mr. Templar îl așteptăm astă seară.

— Mai bine du-te și caută-ți stăpînul și spune-i, zise Carn întorcîndu-i spatele și plecă.

Înaintea hanului găsi trăsura, condusă de un băiat de la fermă.

— Ilfracombe, spuse el, cît poți de repede!

Vehiculul porni cu un zgomot infernal.

Inspectorul scoase ceasul: era trei și un sfert. Fără vre-un accident, mai rămînea puțină speranță. Vaporul Tigrului, ca să intre în golf, avea nevoie de oarecare timp și-i trebuia toată noaptea să încarce aurul, dar Carn știa, că Tigrul n-ar fi ezitat între pradă și libertate și Inspectorul ținea mult să-l aresteze.

Deodată, Carn își aduse aminte că n-a înștiințat-o pe Miss Holm; dar dacă tînăra fată era în înțelegere cu Templar, acesta veghea. Ajunseseră sus, pe o colină de unde se putea vedea satul, cînd se auzi o detunătură. Carn se uită la ceas, pe urmă ridică ochii surprins spre băiat.

— Sîntem obișnuiți! Trebuie să fie Mr. Lomas-Coper care împușcă iepuri.

— Înțeleg, făcu detectivul fără să insiste.

Dar el știa că — cu toată distanța — detunătura venea de la marginea satului, și că ecoul era altfel decît a unui glonte de pușcă de vînătoare.

CAP. XI

UNDE INTERVINE SIR LAPPING

Cînd Patricia se întoarse la vilă, hotărîtă să vorbească cu Miss Girton, i se aduse la cunoștință că plecase să se plimbe, și nu spusese cînd se întoarce. Bătrîna pleca deseori cu bastonul în mînă în lungi plimbări care nu prea o oboseau. Patricia își aduse aminte că Miss Girton de cîtva timp devenise morocănoasă, iar plimbările ei mai dese și mai lungi. Această femeie avea atîtea particularități masculine, că nu ți se părea curios, să o vezi ca pe un bărbat căutînd printr-o sforțare îndelungată liniștea sufletească.

Pat era destul de plictisită gîndindu-se că prima ei misiune dăduse greș. Nici nu era vorba de așteptat. Miss Girton se întorcea spre seară. Ar fi fost prea tîrziu și întîlnirea cu Simon era foarte importantă.

Patricia se hotărî să se ducă la Lapping.

Judecătorul era în grădină, fără haină și avea în cap o pălărie veche de fetru. Fața îi strălucea de sănătate și voie bună, și primi pe Pat cu vădită plăcere.

— Scumpă d-ră Holm, nu te-am văzut de un veac. Ce mai faci?

— Minunat, și d-ta pari mai tînăr ca totdeauna.

— Complimente! Știi bine că sînt un bătrîn și am prea puține șanse, pe lîngă un tînăr din fortăreață.

— Aș vrea să-ți vorbesc Sir Michel, pot să intru?

Bătrînul azvîrli sapa jos, își șterse mîinile de pantaloni și deschise poarta.

— Cînd te putem felicita oficial? Acest tînăr Templar e încîntător și cred că ți-a căzut cu tronc.

Lapping începuse convorbirea care-i venea la îndemînă.

— Înainte de a mă hotărî, am venit să te întreb pe d-ta ce crezi despre el.

— Dar asta e treaba mătușii...

— Știu, întrerupse Pat, dar vreau să știu și părerea d-tale. Lapping își împinse pălăria pe ceafă și-și descoperi fruntea roșie.

— E o mare responsabilitate. Bătrînii se înșeală ca și ceilalți, uneori chiar mai mult cînd e vorba să judece generația tînără.

Dar dacă insiști. Întîi, gîndește-te că sînt multe femei care ar dori un asemenea bărbat, gen mușchetar, care a devenit foarte rar.

— Poate să fie deasemenea cîțiva tineri strălucitori care să mă răpească lui Templar, adăugă Pat rîzînd. Hai, să stăm la umbră. Cînd vom fi de acod, să mă inviți să bem o ceașcă cu ceai.

— Vorbești serios?

— Cît mai serios posibil. D-ta ai vîrstă și experiență. Așa că poți să mă sfătuiești.

— Nu e necesar să-mi vîri cuțitul în rană, relativ la bătrînețe, făcu el rîzînd, să vorbim mai bine de experiența și calitățile lui. Dar ce să-ți spun? D-ta cunosti mai bine pe Mr. Templar, decît mine.

— Oamenii vorbesc multe de el.

— Arată-mi un sat, unde nu se povestesc istorii pe seama cuiva care iese din comun. Se vorbește chiar și de ceilalți.

— Sînt simple clevetiri, făcu Patricia ridicînd capul.

Pe urmă, după sfatul lui Simon, povești evenimentele din

noaptea trecută: mărturisirile mătușei Agatha. Ii spuse de intervenția lui Templar, apoi de întâmplarea de la Carn.

Nu pomeni însă de avertismentul pe care i-l facuse ei personal.

Magistratul asculta atent.

Patricia îl observa, privindu-i indulgența binevoitoare față de cei tineri. Fără avertismentul lui Templar ea ar fi povestit tot simpaticului Sir Michael.

Cum să crezi că un om ca el poate fi tovarăș cu Ti-grul?

Terminând, Pat aștepta un răspuns. Sir Michael își scoase batista, își șterse nasul și întoarse ochii zîmbitori spre ea.

— Ai putea să scri un roman, spuse el calm.

— Dar e adevărat, strigă ea, toate acestea s-au petrecut așeară. Se petrec la Baycombe lucruri curioase. Crezi că Templar e detectiv?

— Detectivi nu acționează ca el, decât în romanele politiste, răspunse el înălțînd din umeri.

Pat îl privi cu ochi rugători, făcînd pe disperata.

— D-ta trebuie să cunoști bine detectivii și dacă crezi că... adică să fie vorba de un aventurier?

— Dacă un aventurier nu e în stare să convingă pe ceilalți oameni de cinstea lui, atunci mai bine ar fi să greșească.

— Dar Mr. Templar este o excepție! strigă ea.

— Toți au pretenția că sînt excepții, răspunse cinic judecătorul.

În acest timp, i se formară riduri ușoare la colțul ochilor și zîmbi ușor. Nu avea deloc aerul unui om care n-ar vrea să servească pe altul, mai ales pe o tînră amoroasă.

— D-ta glumești mereu! te rog, vorbește serios.

— De ce? Îl iubești sau nu?

— Îl iubesc! răspunse ea cu curaj.

Lapping făcu un gest de disperare comică.

— Atunci orice ți-aș spune nu-ți vei schimba părerea.

Dacă ți-aș spune că am încredere în el și e cel mai înțelept om mi-ai sări de gît și dimpotrivă dacă aș susține să nu te mai gîndești la el, atunci vei sări de gîtul lui, și puțin îți va păsa de ce spune restul lumii. Atunci?

— Atunci, dă-mi părerea d-tale cu toată sinceritatea ca și cum ar fi vorba de fiica d-tale.

— Iarăși vine vorba de bătrînețea mea! Nimic nu va schimba situația dacă îl iubești. În viața mea am văzut mulți criminali pe care i-am clasat în trei categorii.

Primii sînt hoții, crescuți în mediul favorabil lor; ei sînt meschini, lași sau aroganți și-și petrec o parte din viață în închisoare. Templar nu e din categoria asta.

A doua cuprinde pe oamenii abili și inteligenți, dar stricați, care mai devreme sau mai tîrziu devin primejdioși. Aceștia sînt lași și fricoși. Dacă ne gîndim bine, pe Templar nu putem să-l numărăm printre ei, căci aceștia nu rîd sincer niciodată, pe cînd Simon al d-tale e vesel și rîde aproape ca un copil. A treia categorie e genul Raffles, cunoscut numai în literatura polițistă și foarte rar în viața noastră. Templar poate fi numărat în această categorie excepțională unde aventurierul își păstrează onoarea. Dacă-l iubești nu e nici un pericol. Iată cea mai proastă opinie ce ne putem face despre el.

Îl acordăm însă circumstanțe ușoare, avînd în vedere tinerețea și plăcerea lui de aventură.

Ești satisfăcută?

Lapping vorbise cu indulgență binevoitoare, ca un om care văzuse multe. Patricia nu se îndoia de sinceritatea lui. Dar avea alte chestiuni de discutat și nu se lăsă convinsă.

— Sir Michael ești un sfătuitor prețios; sînt foarte fericită de a-mi împărți convingerea.

— Ar fi mai bine, spune el, să ai o explicație cu el. Dacă are încredere în d-ta îți va răspunde sincer. Nu ți-a spus nimic pînă acum?

Pat se puse numaidecît în gardă.

— Ce să-mi spună? întrebă ea.

— Să-ți spună... făcu Lapping puțin surprins, ceva ca să-ți satisfacă curiozitatea relativ la evenimentele extraordinare care s-au petrecut.

— El m-a rugat să am răbdare și încredere, căci ar fi periculos pentru mine să știu mai multe. Îmi va explica mai tîrziu cînd se va scăpa de inamic.

Cine este acest inamic periculos?

— Mr. Templar îl numește Tigru.

Lapping se gîndi cîteva secunde cu sprîncenele încrunta-te.

— Porecla asta... stai, nu s-a vorbit acum cîteva luni de el? O bancă din Chicago care a fost jefuită de o sumă mare în aur?

— Nu-mi aduc aminte, zise Pat.

— Nu cred să mă înșel, făcu judecătorul, dar un șef de bandă din Chicago la Baycombe, e cam caraghios, nu?

— Sigur, dar nu v-am spus și pînă acum lucruri ciudate?

Lapping puse mina încet pe umărul tinerei fete, care citi atîta bunătate în ochii lui, încît orice îndoială îi dispăru.

— Atunci să nu mai discutăm, căci nu ajungem la nici un rezultat. Fă așa cum îți dictează inima, e singurul sfat pe care ți-l poate da un bătrîn. Acum că am aranjat chestia să ne ocupăm de ceai.

Lapping se îndreptă spre casă pentru a da ordine.

Patricia își reveni în acest moment. Simțea o oarecare

oboseală în această discuție — spre a asculta de ordinele lui Simon. — cu Sir Michael.

Judecătorul, sigur pe ei și plin de bună voință, acceptase bătaia fără să trădeze nimic.

Dar de ce această conversație părea că îl distrează?

Pat, exasperată avea impresia că Lapping își bătea joc de ea, că-i ghicea perfect intențiile ca și inocența ei prefăcută.

Dacă judecătorul făcea parte din banda Tigrului atunci nu putea să vorbească de rău pe Simon în fața ei. Din contră, cum s-ar putea ca un magistrat a cărui viață fusese un exemplu de cinste, să fie asociatul Tigrului? Tot felul de ipoteze treceau prin capul ei, și pricepu toate pericolele acestei aventuri în care se aruncase orbește de dragul Sfântului.

Lapping sosi cu o măsuță. Menajera îl urmă cu tava cu cești. Deodată fu cuprinsă de o frică groaznică — dacă Lapping, complicele Tigrului sau poate chiar Tigrul în persoană — ar fi ghicit de ce venise ea și i-ar face de petrecanie? Ceaiul și prăjiturile puteau să fie otrăvite! Pat simți dorința să o ia la fugă și se gândi la Simon. Ce ar face el în aceste împrejurări? Totuși putu să se stăpânească și zîmbi judecătorului.

— Ce de atenții pentru mine?

— De loc, scumpă copilă. Un biet bătrîn oferă o ceașcă de ceai unei tinere fete, vecina lui.

Ea vesel și vorbăreț. Ironia din ochi îi dispăruse. Patricia simți că-i revine dispoziția; numai privirea lui batjocoritoare o neliniștea. Ce rol juca Sir Michael? Sfîntul-o să ghicească numaidecît cînd i-o spune. Patricia se hotărî să plece.

— Așa repede?

— Am făgăduit mătușei mele să o văd înainte de masă. Avem de discutat ceva. Nu prea îmi convine, dar e vorba de o scrisoare, pe care trebuie să o expediez astă seară.

Pat fu surprinsa de ușurința cu care mințea.

Sînt foarte mîhnit, de această catastrofală... afacere care nu te lasă să mai stai. Dar sper că ne vom revedea curînd. Vrei să vii cu Mr. Templar?

— Voi încerca, răspunse Pat.

Nu aștepta invitație specială. Veniți cînd vreți, voi fi fericit să vă primesc.

Judecătorul o întovărăși pînă la poartă.

Pe neașteptate, Pat îl întrebă:

— Ce mai face Harry le Duc?

Fata îl privi cu luare aminte, dar bătrînul rămase nemîșcat, cu o ușoară surpriză în ochi.

— Pentru ce mă întrebi?

— Simon — Mr. Templar — mi-a povestit că d-ta l-ai condamnat pe acest periculos criminal la o pedeapsă grea și că el ar putea să se răzbune.

— Îmi aduc aminte, aprobă Lapping. Harry le Duc a jurat îndată după condamnare că se va răzbuna pe mine; dar am auzit de atîtea ori amenințări, și văd că sînt mereu în viață.

Patricia își luă rămas bun și se gîndi că n-a făcut prea mare treabă. Numele lui Harry le Duc nu făcuse nici o impresie asupra judecătorului. N-a arătat nici teamă, nici surpriză. Era posibil ca un bandit să se prefacă așa de bine?

Patricia enervată, cu lacrimi în ochi se grăbea să-i spună Sfîntului tot ce făcuse. Căuta încă să afle cauza ironiei binevoitoare a judecătorului, cînd deodată îi trecu prin cap o idee: dacă Lapping era nevinovat atunci Tigrul, nu putea să fie decît Agatha Girton.

CAPITOLUL XII

UNDE-I VORBA DE SEMNUL TIGRULUI

Patricia rămase câteva secunde îngrozită la gândul că ani de zile, trăise la un loc cu Tigrul. Aceasta era imposibil, dar dacă te gîndeai, ipoteza părea admisibilă. Numai astfel s-ar fi explicat numeroasele absențe ale Agathe și călătoria ei în Africa de Sud. Pat își aduse aminte că această călătorie o făcuse tocmai în timpul cînd Confederat Bank fusese jefuită.

Astfel, Tigrul ar fi fost o femeie. Miss Girton se putea transforma ușor în bărbat.

Patricia avu din nou o tresărire de spaimă și ezită un moment înainte de a intra în vilă. Dacă Miss Girton era șeful teribilei bande, ea bănuia pe Patricia care-și arătase simpatia pentru Sfînt. Mătușa n-ar fi stat pe gînduri să se scape de ea.

Încremenită de groază, Pat vru să fugă la Templar, dar gîndindu-se la misiunea cu care se însărcinase, se opri. Ea era aceea care insistase să ia parte la aventură.

Luîndu-și inima în dinți, pipăi revolverul din buzunar. Va urma sfatul Sfîntului. Se va scăpa de cel ce o va amenința, cu un glonț.

Miss Girton venise de la plimbare. Tînăra se duse spre salon, dar inima îi bătea să se spargă. Ușa era închisă cu cheia, și trebui să bată de cîteva ori pînă cînd să i se răspundă:

- Cine-i acolo?
- Sînt eu, Patricia.
- Nu pot să te primesc acum.
- Vreau să-ți vorbesc, e foarte important.

— Sînt ocupată, vino mai tîrziu. Te voi chema eu.

Patricia strînse pumnii. Era nefolositor să facă gălăgie; mai bine să aștepte; Dar ce era cu misterul ăsta? Niciodată mătușa Agatha nu se închisese în salon. Niciodată nu vorbise așa de aspru cu ea. Părea nervoasă, aproape înfricoșată.

Patricia se duse în camera ei. Tigrul era neliniștit? Simon reușise să-l sperie? Lupta decisivă se va hotărî peste câteva ore.

Nu mai era timp de pierdut; noaptea se apropia și era absolut necesar să vorbească cu Agatha înainte de venirea lui Horace. Tînăra fată se dezbrăcase și își puse dedesubt un costum de baie; puse pe deasupra o fustă și un pullover și vîrî în buzunarul fustei, revolverul.

În timp ce-și încheia pantofii, auzi un murmur de voci care veneau din salonul ce era exact dedesubtul camerei ei. Miss Girton nu era deci singură? Își lipi urechea de parchet, dar nu putu să distingă decît că vocile erau bărbătești. Una era a Agathei, dar cine era celălalt?

— Trebuie să ascult, se gîndi Pat și ieși. Fără zgomot coborî scara; pe ultima treaptă se opri și se gîndi: ușa sau fereastra? La ușă ar fi fost mai bine dar tînăra își aminti că parchetul din hol, trosnește îngrozitor. Mai bine fereastră. Coborî în grădină, cînd observă că ferestrele salonului erau închise ermetic. Acest fapt era suspect, deoarece Agathei îi plăcea aerul poaspăt. Nu se vedea nici nu se auzea nimic. Ce să facă? Mai bine să aștepte și să pregătească drumul celui ce avea îndrăzneală și experiență. Vizitatorul trebuia să plece îndată. Pat se uită în jur, pentru a căuta un ascunziș și se gîndi la pavilionul din colțul grădinii. De acolo vedea perfect fereastra și peronul vilei.

În același moment, numele Patriciei fu pomenit de vizitatorul lui Miss Girton;

O singură pilula ajunge și va dormi șase ceasuri, spuse el punând o pilula pe marginea unei masute. E foarte ușor, o dizolvi în cafea, după masă; n-are nici un gust. Are efect numaidecît. O culci pe o canapea și vin la unsprezece să o iau.

Omul era zvelt și înalt, pălăria moale era lăsată pe ochi; își ridicase gulerul hainei, astfel că i se vedea numai o parte din figură.

Pentru ce îmi faci d-ta acest oribil lucru? protestă Agatha cu vocea răgușită.

Îți lagăduiesc ca doza nu e mortală. Pat e viguroasă și va avea mîine dimineața o mică durere de cap: Nu cumva crezi ca vreau să omor o fată așa de frumoasă?

Miss Girton, cu mîinile sprijinite de măsută se aplecă spre el.

Ticalosule! zise ea.

Acesta făcu un gest de protestare.

Ai scrupule întîrziate. Patricia îmi place foarte mult, dar mi-e teamă că ea nu împărtășește sentimentele mele. Astfel că am intenția să o am cu mijloace mai drastice.

O iubesc mult pe această copilă, făcu Miss Girton.

Ar trebui să-i spui aceasta cu prima ocazie, adăugă sarcastic vizitatorul. Dar, fii fără grijă, mă voi căsători cu ea cît mai repede.

Pentru ce minți?

— Nu mint, vorbesc foarte serios.

Fifura femeii se contractă, iar ochii îi străluciră de ură.

Se spune că oamenii criminali sînt totdeauna puțin nebuni; încep și eu să cred.

Omul ridică capul și răspunse încet.

— N'am vorbit serios ca acum niciodată. Am avut ir exercițiul profesiei mele, rezultate excelente. Am inteli gență, experiență, cultură, educație și atât aur cât poati dori un om; nu mai sunt tânăr. Iubesc pe Patricia și vreau s'o conving. Apoi ea nu mă mai va refuza.

El tăcu iar Miss Girtton lovi parchetul cu picioarele scaunului pe care îl ținea de speteaza.

— E nebun! murmură ea.

— Ce ziceam, reluă omul, revenindu-și parcă din vis. Privirea îi căzu pe bulinul alb după masută.

A, da, ai înțeles?

Agatha se îndreptă spre el.

— Ești nebun. Pentru ce, dacă ești așa bogat mi-ai luat bani. Douazeci de mii de lire ți se pare nimic?

Nu ești niciodată prea bogat, spuse el. Dealtminteri acești bani revin Patriciei ca dota. Ar putea să te condamne pentru omor și să te spînzure, Agatha.

Să nu-mi zici Agatha.

Atunci...

— În nici un fel.

El înalță din umeri.

— Bine, femele fără nume, rosti el cu o obraznicie în- niștită. Adu-ți aminte că îți cer acum ceva ce nu se cumpără cu bani. Și vei asculta, dacă nu... Dar știu că ești rezonabilă.

— Nu se știe. Mă torturezi de ani și vreau să sfirșesc. Dacă te denunț, justiția se va arăta îngăduitoare cu mine, nu crezi?

Omul tăcu cîteva clipe își trase pălăria mai jos și întoarse capul.

Nu-mi pasă de justiție. Nu mai vorbi prostii sau te voi trimite undeva unde nu vei mai putea vorbi.

Se sculă și se îndreptă spre ușă pe care o deschise și se uita în hall.

Eu plec, nu mă întoarăși. Mititica e sus?

Am auzit-o urcîndu-se acum zece minute.

— Ai urechea mai fină ca mine; urmează instrucțiunile și nu încerca să mă trădezi, ar fi prea periculos pentru tine. Bună seara.

Ușa se închise și Agatha auzi pașii răsunând în hall.

Miss Girton ezită puțin, pe urma deschise cutia unei mese de unde scoase un revolver. Mergînd spre fereastră îl puse la punct, apoi ridica perdelele și văzu omul care traversa grădina la stînga, în timp ce Agatha ieșea pe terasă. Străinul era la douăzeci și cinci de pași, cînd două detunături răsunară.

Deodată apărură Patricia.

— Ce este? întrebă tînăra tremurînd. Ce ai făcut?

— Cred că l-am omorît! făcu ea.

Bătrîna scrută întunericul, dar nu văzu nimic.

— Stai aici, spuse ea și alergă în grădină.

Omul era întins jos pe iarbă cu pălăria alături. Miss Girton îngenunchie și puse arma lîngă el. Atunci Patricia auzi un strigăt și văzu pe Agatha ridicîndu-se și ținîndu-și fața în mîini.

Tînăra alegă într-acolo. Miss Girton era încă în picioare în același loc. Dîre subțiri de sînge îi curgeau printre degete. Necunoscutul dispăruse.

— S-a prefăcut că e rănit, murmură Agatha, și avea un cuțit.

— Ce-a făcut?

Miss Girton nu răspunse imediat, apoi arătă spre cîmp.

— Pe acolo a dispărut, luîndu-mi pistolul.

— Mă duc după el, spuse Patricia.

Dar Miss Girton o apucă de mină.

— Nu face nebunii.

Mîinile bătrînei erau acoperite de sînge. Pat o duse în camera ei.

Miss Girton își muie capul într-un lighean a cărei apă se coloră imediat în roșu. Cînd se ridică, Patricia scoase un strigăt de groază; fruntea Agathe, tăiată pînă la os, era însemnată cu un T mare

CAPITOLUL XIII

CAPITANUL PATRICIA

— A îndrăznit! Tigrul a îndrăznit, țipă Miss Girton. Părul ud îi cădea pe ȋmple. Petele de sînge de pe obraz îi dădeau un aer sălbatic.

— Mă voi răzbuna, strigă ea. Îmi va cădea în genunchi.

— Mătușă Agatha...

Patricia fierbea de nerăbdare să întrebe pe Miss Girton, dar aceasta se întoarse spre ea, deslănțuindu-și furia.

— Pleacă — strigă ea.

Este omul care ți-a luat banii?

— Pleacă!

— E Tigrul?

Miss Girton făcu un pas și-i arată ușa.

— Du-te, du-te de-ți caută Sfîntul... dacă nu ieși imediat te azvîrl pe fereastră.

Părea hotărîtă să-și îndeplinească amenințarea. Patricia nu-și văzuse niciodată mătușa în halul acesta.

— Bine, mă duc.

Patricia plecă să-l găsească pe Sfînt. Cum era înarmată nu-i era frică dacă ar fi atacat-o cineva. Simon nu i-ar fi zis nimic că a venit singură deoarece știrile erau de mare importanță.

Cînd ajunsese pe coastă, era șapte și un sfert. Se înoptase.

Din înălțimea falezei, tînăra cu ochii pe jumătate închși, se uită în largul mării, și văzu ca o pată neagră vaporul pe care Templar se hotărîse să-l captureze în acea sea-ră. Era una din cele mai bune încercări, dar realizarea lui n-o neliniștea. Care alt om, afară de Simon ar fi conceput un asemenea plan? Horace și ea erau numai simpli ajutori, totul depindea de el. Pat înălță din umeri și zîmbi, apoi se îndreptă spre fortăreață. Pat văzu o fereastră lumina-tă; era aceea de la camera, ce servea de salon, sufragerie și fumoar. Cînd se uită mai bine, văzu pe Horace punînd masa. Pătrunse înăuntru și valetul se întoarse brusc cînd o auzi. Figura îi era foarte serioasă, ceea ce neliniști pe Pat.

— Unde este Mr. Templar?

— O să vie la șapte și jumătate, răspunse Horace și lu-îndu-și tava vru să plece la bucătărie.

Patricia îl privi fără să spună ceva.

Cu tot aerul său sever, Horace nu era nepoliticos decît cu detectivii și oamenii Tigrului. Pat descoperise sub apa-rența lui serioasă, un suflet plin de bunătate. Cînd o con-dusesese acasă, în ajun, se arătase plin de grije, deoarece prietenii lui Templar erau și ai lui. De ce atunci, bătrînul valet era așa de morocănos? Pat îl urmă în bucătărie.

— Să te ajut? întrebă ea bine dispusă.

— Nu, sînt obișnuit să-mi fac singur treaba. Mulțumesc.

— Atunci spune-mi unde e Mr. Templar? Vreau să-i ies înainte.

— Nu știu nimic, dar fiți sigură că va fi aici la ora fixată, dacă omeneste e posibil. E de o punctualitate exagerată; la șapte jumătate o să-l vedem aici.

Vocea i se îmblînzise, dar arăta încă oarecare neliniș-te.

— S-a întîmplat ceva? întrebă Pat. Se hotărîse să în-treprindă ceva astăzi după masă?

— Nu, răspunse Horace, încăpățînîndu-se să păstreze acelaș mutism în ceeace privea pe Simon.

Pat se întoarse în sufragerie și așezîndu-se într-un fotoliu își aprinse o țigară.

Horace era neliniștit și preocupat. Fata privi spre orologiu: era șapte și douăzeci și două minute. Sfîntul va sosi? Unde s-a dus? Imposibil să facă ceva pînă cînd vaporul nu s-ar fi apropiat de coastă. Se dusesese în recunoaștere pe insulă sau s-a dus în vizită la Bittle și Bloem?

Pat privea cu atenție cadranul orologiului care înainta încet și se gîndea că de 24 ore se uitase de multe ori la ceas ca să vadă dacă vine sau nu Templar.

Horace intră și mai puse un tacîm. Apoi scoase din buzunar un ceas uriaș de argint.

— Mai sînt unul sau două minute.

Se uită la ea ca pentru a o încuraja, apoi ieși.

Pat auzi pașii lui pe coridor și se gîndi că Horace s-a dus la ușă să vadă dacă vine Sfîntul.

La opt fără douăzeci de minute Simon nu venise. Horace se întoarse. Își scosesese șorțul, și-și pusese vestonul, al cărui buzunar era umflat. Își ținea șapca în mină.

— Mă duc să-l caut, dar înainte vreau să vă conduc îndărăt la vilă, dacă-mi dați voie.

Patricia se ridică.

— Unde te duci?

— Încă nu știu nici eu. Mi-a spus vre-o două locuri. Îl voi găsi, fiți sigură.

Merg cu d-ta, făcu Patricia repede.

Horace clătină din cap.

— Nu se poate; dacă vi s-ar întîmpla ceva, m-ar omori.

— Unde te duci mai întîii? întrebă Pat, neluînd în seamă ce-i spusese el.

— Unde trebuie să încep, vrei să spuneți? Uitați-vă, și scoase din buzunar biletul lăsat de Templar pe care îl arătă.

Pat îl citi cu o neliniște crescîndă. Nu s-ar fi gîndit că el își întrebuițase după masa vizitînd hanul părăsit. Acum trebuia să fie acolo. Poate chiar prizonier.

— Haidem! rosti hotărîtă Pat.

Cînd ieșiră afară, se îndreptă numaidecît spre marginea satului, în loc să coboare șoseaua ce ducea către malul mării. Horace o opri apucînd-o de braț.

— Nu pe aici.

— În tot cazul pe aici trebuie să mergem, răspunse Pat.

— Iartă-mă Miss, dar nu te pot lăsa să procedezi astfel.

— Așa crezi?

Cu o mișcare iute, Patricia se liberă de strînsoarea lui Horace și începu să alerge. Tînăra îl auzea în urmă cu respirația întretăiată, strigîndu-i să se oprească dar în zadar căci Pat alerga ca o căprioară, în vreme ce Horace protesta înjurînd.

Deodată, Patricia se împiedica de o piatră, alunecă în iarbă și-și pierdu echilibrul, căzînd pe spate. Horace o ridică numaidecît.

— Iartă-mă Miss, dar e datoria mea. Mr. Templar ar fi făcut la fel.

Horace simți ceva tare apăsîndu-i coastele.

— Vrei să întrebuițez mijlocul acesta? Horace sînt hotărîtă să te urmez.

Valetul rămase cîteva minute țara sa raspunda. Ar fi putut să o dezarmeze la repezeală, dar glasul ei întretăiat de plîns, îl înduioșase.

— Bine, dacă vrei să mergem și porniră repede prin mijlocul satului spre hanul părăsit.

— Cunoașteți drumul mai bine ca mine, spuse Horace tinerei fete.

Pat înconjură hanul și se îndreptă spre aceiaș ușă pe care intrase și Sfîntul, dar cu mai puține precauțiuni deoarece era întuneric.

La ușa, Horace șopti:

— Lăsați-mă să trec eu întâi.

Pat ascultă. Horace scotoci în fundul buzunarului, apoi cu un picior trânti ușa de perete; aprinse lanterna și lumina coridorul.

- Urme de pași! murmură el. Au fost de curînd oameni pe aici. Probabil banda Tigrului.

Fîșia de lumina se opri asupra mesei din fundul coridorului. Horace înțelege ce era, se întoarce și închise ușa; văzu locul unde se oprișe glonțul apoi ieși afară și cercetă exteriorul.

— N-au reușit să doboare pe Mr. Templar cum m-ar fi doborât pe mine, dacă nu tăia firul. Horace înaintă pe coridor, apărînd pe Patricia cu corpul său. Tînăra strîngea cu putere revolverul. Dacă nervii îi erau încordați la extrem, în schimb se simțea fizicește foarte bine. Patricia înebunită de grije, se gîndi că Simon trecuse pe acolo; era pe urmele lui.

Horace se opri în fața ușii deschise.

— Să ne uităm înăuntru, șopti el.

Pat privi pe deasupra umerilor lui Horace, pe cînd acesta lumina interiorul camerei. Văzură că e goală și că în mijloc se deschidea o gaură neagră.

Horace auzi strigătul înăbușit al fetei cînd încercă să facă un pas.

— Încet, spuse el.

Valetul pipăi cu piciorul podeaua, bucățică cu bucățică, între zid și gaură, pe urmă o lăsă să înăinteze.

Îngenunchînd amîndoi în fața groapei, văzură că lumina lanternei se pierdea în întuneric. Puțul era circular, iar pereții erau de cărămidă.

Horace se ridică și luînd o sticlă o aruncă înăuntru.

— O sută de picioare, spuse el, cînd zgomotul căzăturii ajunse la ei

Pat se apleca deasupra găurii, făcîndu-și mîinile pîlnie la gură.

— Simon, strigă ea, Simon.

Nimeni nu răspunse.

— Mr. Templar, sînt eu, Horace, strigă în van batrînul servitor.

Patricia rămase nemișcată, ținîndu-și capul cu amîndouă mîinile.

— Sfîntule! Sfîntule! Simon! gemu ea plîngînd Doamne! Scapă-l!

Deodată se uită la Horace.

— Ești sigur că a venit aici?

De pe marginea trapei el luă cîteva bucațele de stofă pe care le apropie de lanternă.

— Sînt de la haina lui. Probabil e-a fost surprins, dar nu-ți pierde curajul Miss. Mr. Templar e un vulpoi cum rar se găsește. Este fără îndoială ascuns undeva în siguranță, în timp ce Tigrlul crezîndu-l mort, va face din nou vre-o prostie.

— S-ar putea coborî cineva cu o frînghie, gemu Patricia.

— Mă duc să cer ajutorul unui sătean, spuse Horace, dar dacă a căzut înăuntru cred că e prea tîrziu.

Pat se lipi de perete cu ochii închiși.

Lacrimi îi curgeau șiroaie pe obraji. Nici nu auzea pe Horace. Sfîntul dispărut! Simțea cum i se face un gol în suflet. Cum? Un om ca el, să moară în întunec, singur ca un șoarece?

Încet, puterile îi reveniră.

Tigrlul ucisese pe Simon. Pat simțea că nu va avea răgaz pînă cînd asasinul nu va fi pedepsit.

— Haide să plecăm, Miss Patricia. Nu sîntem siguri că a căzut în puț. Să ne întoarcem la fortareata.

— Nu!

— Nu mai e nimic de făcut, spuse Horace.

Ba da, zise Pat. Horace vrei să mă ajuți să continuăm opera începută de el?

Da, Miss Patricia, nu putem să lăsăm pe Tigru să

Dar nu credeți că ar fi bine să înștiințăm pe Dr. Carn? El e detectiv și urmărește pe Tigru.

Hai, dar mai repede.

Porniră îndărăt prin locuri dosnice spre vila lui Carn. Pat sună cu furie, dar degeaba.

— Nu e acasă, spuse ea disperată și se întoarse spre Horace.

Dr. Carn a venit astăzi după masă la noi să ne avertizeze pe mine și pe Mr. Templar că Tigru vrea să ne ucidă. L-am văzut mai tirziu mergînd spre Ilfracombe într-o trăsură. Pentru ce a plecat în satul vecin? O fi descoperit ceva.

Dacă a descoperit ceva a plecat după ajutor.

trebuie să vie astă seară.

Cred, răspunse Horace cu prudență, dar nu trebuie să ne încredem în el.

Bine, noi vom stabili planul nostru, fără să-l socotim și pe el. Dacă sosește, cu atît mai bine. Aș vrea să descoperim pe Tigru pînă nu vine Carn.

Horace se minuna de curajul tinerei fete, care era parcă născută pentru a porunci.

— Vom aștepta pînă cînd vor fi gata să imbarce aurul. Să mergem la fortăreață să mîncăm, ne trebuie multă putere.

Pat o luă înainte. Avea un singur gînd, să-l răzbune pe Sfînt. Toată energia ei și-o desfășura în acest scop. Va lupta pînă la ultimul moment cu toată puterea, știînd totuși ca, după ce-și va ajunge scopul, se va prăbuși disperată.

Se întoarse spre Horace spunîndu-i cu vocea hotărîtă:

Avem nevoie de ajutor; nu sîntem decît doi; vreau să-i cer lui Mr. Lomas Cooper să se unească cu noi.

El! exclamă Horace, cu o strîmbătură de dispreț, e moale ca un burete.

— Nu e chiar așa cum crezi și ne va fi de mare folos.

Apropiindu-se de casa lui Bloem, văzură o umbră apărînd din tufiș. La lumina lanternei, Pat recunoscu pe Algy.

— Tu ești Pat? Ți-am recunoscut vocea.

— Te căutam, zise ea scurt. Vino cu mine la fortăreață. În timp ce vom mîncă, vom ține un consiliu de război.

— Ce? Cum? blbîi Algy.

— Să nu mai pierdem timp. Îți voi povesti acasă.

Vorbea atît de autoritar încît Algy o urmă ca un copil.

— Dar, scumpa mea, noi nu sîntem în război.

Ce e gluma asta? Dar cu d-ta, merg pînă la capătul lumii.

— Nu e glumă, făcu ea cu răceală.

La masă Pat îi povesti toată tărășenia. Algy părea încremenit Patricia uitîndu-se la el se aștepta să-i răspundă cu una din glumele lui, dar văzîndu-l cu buzele strînse și ochii gravi, i se păru cu totul transformat.

— Asta-i roman fantastic ce-mi povestești d-ta.

Tînăra îi explică planul.

— Ce îndrăzneală. Toate acestea sînt opera lui Carn.

— Aceasta e ideea Sfintului și e riscată dar realizabilă. Cît despre Carn nu putem conta pe el. El nici nu știe tot. De altfel d-ta pricepi de ce vreau să-l întîlnesc pe Tigru eu singură.

Algy citi pe fața Patriciei hotărîrea de a ucide.

— Atunci pot să mă bizui pe d-ta?

Trecură două, trei secunde. Apoi, Algy răspunse afirmativ și întinse mîna Patriciei.

CAP XIV

UNDE ALGY E RANIT ÎN RĂZBOI

Vaporul trebuie să fi intrat în golf, spuse Patricia.

Era ora zece. Ea plecă cu Algy și se urcară pe faleză. Acolo, stînd pe iarbă, priveau marea.

— Văd șalupa, strigă Algy vesel.

Pat îi strînse mina.

Sfîntul a avut dreptate.

În depărtare se distingeau silueta neagră a vaporului.

Se apropie foarte încet, parca ar fi nemișcat.

Sînt pirați de valoare, zise Algy care era vesel ca un copil.

Se reîntoarseră la fortăreața. Patricia se uită la ceas și făcu repede socoteala.

Nu vor sosi înainte de unsprezece. Du-te la d-ta acasă și puneți un costum de baie. Ai un revolver?

— Cred că găsesc la unchiul Bloem.

Fata zîmbi și-i arătă revolverul.

— Nu-l mai are, i l-a luat Sfîntul.

— Poate că are altul, o să vad eu.

— Cit o să lipsești?

— Voi fi îndărăt la unsprezece.

— Să nu vi mai tirziu. Vom coborî de pe faleză.

Ai vre-o frînghie?

O să cumpăr din sat.

– Atunci du-te Algy, te aştept la unsprezece.

Ai încredere în mine, făcu Mr. Lomas-Cooper.

Tinarul se depărtă cu mersul lui săltăreţ.

Printre locuitorii din Baycombe, el era socotit prea prost pentru a fi periculos şi destul de simplu pentru a fi credincios.

Pat banuise totdeauna din partea lui o prietenie prea sentimentală. Algy venea adesea la vilă seara după masă, pentru a se plimba cu Pat prin grădină. După plecarea lui Algy, neliniştea o cuprinse din nou; tot felul de idei absurde o năpadeau.

Pat nu mai ştia câtă vreme trecuse, când un zgomot de paşi o făcu să tresară.

Era Horace îmbrăcat într-un caraghios costum de bae, strîns la mijloc cu o centură. Revolverul îi atîrna la brîu.

Nu s-a întors încă, copilaşul? întrebă el cu un ton batjocoritor. Sa plecăm fără el, probabil că nu-şi găseşte papucii şi sticla cu apă caldă. Eu sînt gata, Miss.

Ea văzu cu spaimă că era unsprezece şi zece minute.

Patricia pleca şi se îndreptă spre marginea falezei.

Rasarise luna şi noaptea era mai puţin întunecoasă.

Yachtul cu motor al Tigrului se vedea bine, iar cele două puncte negre care se mişcau erau bărcile ce înaintau spre insula. După cîtva timp, observă altă barcă care se îndreptă spre vapor venind din Baycombe.

Brusc, Pat înţelese. Era Tigrul care venea din sat şi deoarece aurul pleca din insulă, el nu mai avea ce căuta în Baycombe.

Cu ce ne coborîm de-aici, Miss Patricia. N-avem funie.

Trebuia să aducă Algy una. I s-o fi întîmplat ceva.

Deodată, o neliniști un gând.

— Să ști că l-a prins Tigrul. Să vedem.

Pat coborî panta și Horace o urmă.

Nu-ți mai da osteneală pentru el, Miss.

Să mergem în sat să cumpărăm o funie și în același timp să vedem dacă a venit Carn. Aș fi mulțumită să intervie poliția, dacă noi nu putem face nimic.

Cheiul avea cincizeci de picioare lungime. Era plin de baraci, de otgoane și tot felul de unelte pescărești.

În partea opusă, ceva se mișca încet. Se opriră în loc și tinara auzi o voce:

Pat!

D-ta ești Algy?

Da, murmură vocea, nu sînt bun de nimic. M-au făcut knock-out.

Cum te-au rănit? Te doare?

O sa-mi treacă; peste cîteva minute nu mai am nimic.

Horace se aplecă și-l ridică în sus așezîndu-l la adăpostul unei barăci, apoi aprinse lanterna. Fața rănitului era plină de sînge. Avea o rană adîncă de la obraz pînă la ureche.

Horace gasi o găleată pe care o umplu cu apă de mare. Algy își muie capul și apa sărată îi făcu bine.

În vreme ce Pat îi lega rana cu o batistă, el povesti ce i se întîmplase.

Ca un adevărat cavaler rătăcitor ce sînt, m-am apropiat de ei și le-am strigat: „Sus mîinile! și iată rezultatul.

Pe cine ai recunoscut?

N-am văzut bine cine era și nici arma n-am observat-o. Dar unul din ei era mic și gras iar celălalt semăna grozav cu unchiul meu.

Cîți erau?

Trei sau patru.

Tînărul se ridică cu greutate și se rezemă de baracă.

Lovitura fusese grea, mai grea chiar decît își închipuisese el, căci fața îi era galbenă.

— Cum te simți? întrebă Pat.

— Mai bine! Am impresia că mi s-a dogit capul dar nu e nimic. Funia trebuie să fie pe aici; am lăsat-o din mînă.

Horace o găsi numaidecît.

— Ați face mai bine să vă duceți la culcare, bombăni el, cînd se întoarse cu funia pe umeri.

— Nu, spuse Algy. Vreau să văd sfîrșitul. M-au rănit și *trebuie* să-i revăd pe acești demoni. Apa de mare mă va înzdrăveni, și cînd vom fi pe bord sînt gata să ascult pe căpitanul nostru Patricia.

— Bravo! strigă Horace, sînt mulțumit că v-ați revenit așa repede. Sprijiniți-vă de mine.

— Trebuie să înștințăm pe Carn, spuse Patricia.

— Am trecut pe la el înainte de a fi fost rănit. Nu venise. Vom pleca fără el.

Algy dădu ideea să se fixeze funia de zidul fortăreței, legînd-o de un stîlp solid. Din indiferența pe care o arăta, mereu tînărul părea acum de o energie de fier.

Stînd pe pîntece în iarbă, aruncară frînghia, dealungul unei stînci, a cărei umbră îi ascundea de privirile indiscrete. Luna lumina ca ziua, oceanul.

— E destul de lungă, spuse Algy, ridicîndu-se.

Își scoase impermeabilul și rămase în costumul de bae.

— Cine coboară întîi? întrebă el.

— Iată ultimele ordine, făcu Pat. Fixează-ți solid arma de centură și păzește-te de stînci; intră în apă fără zgomot și înoată tot așa. Să pornim!

Înainte ca cei doi oameni să facă vre-o mișcare, ea apucă capătul funiei și coborî.

După câteva clipe se află jos. Funia era destul de lungă.

Algy se grăbi s'o ajungă, apoi Horace. Fără un cuvânt intrară în apă. Insula era la două mile de coastă. Apa era calmă, plăcută. Patricia inota tăcută.

În aceeaș clipă, inspectorul Carn și ajutoarele ce le aducea, erau în pană la douăsprezece m le de Baycombe. La această oră din noapte, era imposibil să mai găsească vre-un vehicul spre a-i transporta în sat.

CAPITOLUL XV

UNDE SIMON PÎNDEȘTE ȘI BLOEM ÎȘI PIERDE CUNOȘTINȚA

O cădere de la o sută șasezeci de picioare, ține mai mult de trei secunde, dar lui Templar i se păru o eternitate din momentul cînd alunecase în gol și momentul în care căzu în apă cu un zgomot surd. Cum ajunsese la fund, cu o sforțare uriașă se ridică, căci Sfîntul simți inima bătîndu-i cu furie. Simți o durere violentă în piept din cauza enormei presiuni care-l apăsa. Respira și se sufoca alternativ căci vârtejul marin îl trăgea din nou la fund cu o forță din răspun-
teri! Mîna lui atinse o stîncă de care se agăță cu despera-
re.

Mai întîi alunecă, dar cu un efort extraordinar bătînd apa cu picioarele reuși să se apuce și cu cealaltă mînă. Rămase cîteva secunde nemișcat, încercînd să respire.

Templar fusese tîrît departe de locul căderii, judecînd după viteza curentului, căci se prăbușise într-un rîu sub-
teran. Capătul stîncii de care se ținea era unul din pereții
cavernei prin care trecea rîul; celălalt zid era la vre-o do-
uăsprezece picioare, Sfîntul se întreba ce noroc neașteptat
îi pusese în cale stîncă miraculoasă. Fără ea, tras de curent,
ar fi fost înecat în mai puțin de un minut. Dar nu era încă
scăpat; mușchii brațelor întinși să se rupă, slăbeau, degetele
întepenite nu mai puteau să reziste. Ridicînd ochii să întrebe
dacă acesta însemna sfîrșitul. Deodată, scoase un strigăt

de bucurie; stîncă avea puțin mai sus o gaură. Era un adăpost unde se putea odihni. Dumnezeu era cu el.

— „Nu încă, Tigrul meu scump, murmură el, mulți au vrut să-mi jupoaie pielea, dar am ajuns să cred că e imposibil”

Vederea acestui refugiu întări puterea Sfîntului. Întinse brațul drept spre un colț de stîncă și reuși să se cațere pînă la adîncimea stîncii. Se întinse pe spate și închise ochii. După cîteva clipe se ridică și cercetă grota; un curent de aer îl băt看 cu furie în plină față. O idee îi începu să încolțească în minte. Dacă aerul era proaspăt, însemna că există vre-o spărtură pe undeva care deschidea drumul.

Simon înaintă cu băgare de seamă, cu un braț întins, iar cu celălalt sprijinindu-se de nepătruns. Făcîndu-și curaj merse mereu înainte; ceasuri întregi nu se opri de loc, disperat, înebunit, lovindu-se de stîncă, căzînd în genunchi cu mintea întunecată, cu sclipiri de nebunie în creier.

Deodată, în fața sa întunericul păru că se risipește. Se lovi de o stîncă și căzu pe spate.

Întins pe jos, observă conturul stîncilor într-o lumină mai deschisă. Putu să vadă mai tîrziu și tunelul care se deschidea în fața lui. Plîngînd de bucurie începu să înainteze frînt de oboseală. În fața lui grota se lărgea; o spărtură neregulată se deschidea sub cerul înstelat. Simon înaintă și ieși afară: marea liniștită se întindea lui. Sfîntul rămase cîteva minute nemișcat, înmărmurit.

— Cerule! murmură el.

Se sprijini de stîncă, apoi șovăi pe picioare și recăzu fără cunoștință. Mult după aceea deschise ochii, și privi ceasul: 11 . Trei ore de odihnă fusese de ajuns să-i redea forțele; simțea că-i revine energia. E drept, coatele și genunchii erau jupuiți, iar tot corpul îl durea.

Pe neașteptate auzi un zgomot de motor. Simon făcu un pas înainte și se uită. Insula pe care se găsea „casa veche” era în fața lui. Puțin mai departe, în larg staționa

un vapor. O barcă, porni de lângă yacht înainta spre insulă, iar alta pleca de la „casa veche” înaintînd spre yacht.

— Domnul fie lăudat, șopti Templar.

Norocul extraordinar ce-l ajutase toată viața, nu-l părăsise nici acum, iar îngerul lui păzitor, probabil că făcea și ore suplimentare pentru el.

Simon își dădu drumul înainte în mare și începu să înoate spre vaporul vrăjmașului său. Aproape de yacht Simon se dădu la fund și înotă sub apă cei o sută de yarzi ce mai avea pînă la vapor. Scoțînd capul de vre-o două, trei ori ca să respire, Simon se gîndi că ar fi periculos să se urce pe lanțul ancorei: cineva l-ar fi putut vedea după pasarelă.

Dar îngerul lui păzitor veghea. Ridicînd capul văzu o scară de frînghie a cărei extremitate atîrna deasupra apei. Zgomotul încărcării lăzilor de aur, pașii și vocile oamenilor se auzea mai deslușit, Simon bănuî că se lucrează în cealaltă parte a vaporului, deoarece deasupra lui nu se auzea nimic. Urcîndu-se cu băgare de seamă, ajunse în dreptul punții și aruncîndu-și ochii nu văzu pe nimeni. În fața lui, puntea era goală; iar în cealaltă parte, oamenii erau prea ocupați cu încărcarea. Sfîntul făcu o săritură și se găsi pe punte.

La picioarele lui, zări o scară ce cobora în măruntaiele vaporului.

La primul paș se opri. Nimeni nu văzuse umbra lui străbătînd puntea.

Scara se termina într-un coridor luminat. Simon se gîndi că ar fi periculos să o ia pe coridor. Nici cabinele nu garantau siguranța, deoarece o cheie întoarsă pe dinafară îl putea face prizonier. Rămase pe gînduri cîteva clipe apoi porni. Se îndreptă spre prima ușă de pe coridor și apăsă puțin pe clanță. Ușa era închisă. Sfîntul se hotărî să intre neapărat chiar dacă era închisă, dar pentru aceasta îi trebuiau scule, și porni în căutarea atelierului mecanic. Un zgomot de pași îl opri. Ghici numai decît că venea din co-

ridorul perpendicular pe cel care se afla el, și se repezi îndărăt pe scară să se pună în siguranță. Simon era curios să vadă cine se plimbă pierzându-și astfel timpul. Văzu pe Bloem aducînd o tavă cu sandwichuri și un sifon. Afară de el nu mai venea nimeni. Sfîntul se lipi de perete și-l văzu oprindu-se în fața ușei închise. Puse tava jos, căută cheia în buzunar și descuie ușa, lăsînd-o deschisă. Apoi, se aplecă să ia tava, dar în aceeași clipă Simon se avîntă de pe a opta treaptă aruncîndu-se asupra lui. Acesta, scoțînd un strigăt înăbușit căzu cu capul înainte. Omul își pierduse cunoștința dar zgomotul putea să fi fost auzit. Simon se ridică cu agilitatea unei pantere, apucă pe Bloem de gulerul hainei și-l trase în cabină. Închise ușa și se întoarse.

Templar văzu pe cineva culcat în pat.

Ce mai faci dragă mătușă, făcu el politicoș.

Agatha Girton zîmbi ironic.

— Hotărît, Mr. Templar, ești un om de fier! murmură ea.

CAP. XVI

UNDE-I VORBA DE PIRATERIE

Patricia și tovarășii ei, plecaseră înot, de pe mal. Atenția oamenilor de pe vapor fiind concentrată asupra lucrului, putură să ajungă fără nici un incident pînă la umbra vaporului, apoi se opriră să se odihnească, ținîndu-se cu mîna de plăcile de aramă. Pat plecă în recunoaștere.

Înotă încet, depărtîndu-se de vapor pentru a vedea mai bine lanțul ancorei. Tînăra observă primejdia și ca Simon, căută un alt mijloc spre a se urca pe bord. Văzu de asemenea scara de frînghie și reveni la tovarășii ei, care o urmară: Horace, cu dinții strînși rezista încă, dar Algy se simțea obosit.

Pat apucă frînghia și ieși din apă.

— Încă o sforțare, spuse ea strîngînd mîna lui Algy; vom găsi un loc unde să ne odihnim puțin. Pat urcă scara cu ușurința unui lup de mare; ceilalți o urmă. Înainte de a sări pe punte, fata observă un grup de oameni care duceau în cală o încărcătură. Dintr-un salt fu pe punte. Capul lui Algy apăru numaidecît și se strecură lîngă Pat. Tînărul era epuizat și dîrdîia de frig. Horace îi urmă.

— Cum te simți? îl întrebă Pat.

— Mai bine ca niciodată, Miss.

— Și tu Algy?

— Eu... eu... sint amărit rău, răspunse acesta cu dinții clănțănind și aș vrea să știu unde își ține Tigrlul whiskey-ul.

Pat se întoarse spre Horace.

— Vrei să te duci acolo de unde vine zgomotul?

D-ta cunoști vapoarele. Poate ne găsești un loc să ne ascundem.

— Hm! mormăi valetul, scărpinându-se după ureche, lucrul nu prea e ușor; vaporul acesta e prea mic. Să văd, poate găsesc ceva. Pat rămîne în așteptare, cu o mînă susținîndu-l pe Algy, iar cu cealaltă ținînd revolverul lui Bloem, căci oricine ar fi trecut, i-ar fi putut zări foarte ușor.

Dar nimeni nu se ivi. Se auzea numai zgomotul înăbușit al vocilor și al încărcării.

După cîteva minute Horace se întoarse.

— Am găsit, șopti el, pe aici...

Toți trei mergeau unul după altul, aplecați. Horace ridică o pînză gudronată, care acoperea o barcă.

— Nu e lucru grozav, dar vom sta liniștiți.

Algy intră primul, apoi Patricia, urmată de Horace care trase pînză deasupra.

— E destul de confortabil, numai că nu prea avem aer.

Ce facem acum, Miss Patricia?

— Ce face Algy?

Horace își îndreptă lanterna asupra lui Mr. Lomas Cooper a cărei față era palidă; rana părea închisă din cauza apei sărate, căci bandajul nu era pătat de sînge. Algy zîbi cu greutate.

— Mă simt încă foarte slab, dar îmi voi reveni repede cînd mă voi încălzi. Din cauza loviturii pe care am primit-o în cap, mă tem că o să mă apuc de piraterie.

Patricia se strînse cît putu mai mult, ca să-i facă loc să se întindă.

— Mă duc cu Horace în recunoaștere; pînă atunci poate te vei simți mai bine. E necesar să știu cîți bandiți sînt și cum sînt repartizați pe bord, ca să putem să-i reducem la tăcere unul cîte unul, fără să atragem atenția celorlalți. Mai sînt Bloem, Bittle și... Tigrul, care sînt cei mai primejdioși și trebuie să procedăm cu tactică.

— Trebuie să-i scoatem din luptă, pe măsură ce înaintăm, spuse Horace; plec eu întii și vai de mama celui cel voi întilni. Am o socoteală cu bandiții ăștia.

— Eu la fel, făcu Patricia liniștită, eu vreau să ies întii.

Horace nu mai pierdu timpul cu discuția.

— Vom ieși împreună, iar eu stau la spatele dvs. Miss. Vom lăsa pe Mr. Lomas Cooper să se restabilească, dacă vrea.

— Nu vă îngrijiți de mine, răspunse Algy, căutați voi însă animalul care m-a lovit așa de bine.

Patricia primi propunerea lui Horace; ieșiră afară din adăpost, pe care îl acoperiră din nou.

Horace spuse:

— Mr. Templar avea dreptate; nu par a fi numeroși. Trebuie să fie un singur mecanic și un singur bucătar. Miss, d-ta să te ocupi de stăpînul cocoșilor, trebuie să fie tare gras; iar eu iau pe seamea mea pe mecanic.

— Bine, răspunse Patricia, repede, ne vom întilni lângă salon.

— Miss, urcă-te pe scara asta, bucătăria trebuie să fie la capătul coridorului.

Se despărțiră. Horace luase asupra sa partea cea mai primejdioasă. Pentru a coborî spre mașini, trebuia să coboare o scară, ce era aproape de grupul care încărcă.

Imediat ce Patricia dispăru pe scară, Horace încălecă pe parapet stînd suspendat deasupra mării. În timpul serviciului său activ, pe care-l făcuse la marină, valetul fusese admirat pentru exercițiile gimnastice ce le făcea. Alunecă de-

-a lungul parapetului fără zgomot, pînă cînd ghici după glasurile ce se auzeau, că era aproape de scara ce ducea la mașini. Se ridică puțin în sus și văzu o încărcătură care dispăru în cală. Auzi pe unul din cei doi oameni, întrebînd:

— Ce a spus?

— Încă trei încărcături, răspunse celălalt.

— Să se grăbească, căpitanul nu mai are răbdare.

Horace se lăsă în jos și porni mai departe. Trebuia procedat repede, pentru că aveau numai trei încărcături de făcut. Ajungînd lîngă scară dintr-o săritură ajunse pe trepte fără să fie zărit de cineva.

Ca să cobori trepte metalice e foarte greu, dar pentru Horace care era cu picioarele goale, treaba fu foarte ușoară. Ajungînd în sala mașinilor, observă că mecanicul era aplecat asupra unui motor. Sculîndu-se repede să ia o cheie, pricepu situația. Scoase un strigăt care păru îngrozitor în mica sală, dar nu putea fi auzit de afară. Mecanicul duse mîna la buzunarul pantalonilor. Această secundă dădu însă răgaz lui Horace să se arunce spre el și să-l doboare. Horace se ridică și vru să plece dar îi veni o idee. Omul era de aceeași mărime cu el și nu-i fu greu să-i îmbrace pantalonii, cămașa albastră și șapca. Astfel îmbrăcat putea circula în voie pe vapor. Își viră victima într-un dulap pentru instrumente și-l închise acolo. Dacă ar întîlni pe cineva, l-ar lua drept mecanic.

Se urca pe scară cînd auzi niște pași. Coborî din nou și se aplecă asupra unui motor.

— E în regulă tot, Joseph?

— De minune, răspunse Horace cu vocea înăbușită fără să ridice capul.

— Plecămî ntr-o oră. Fii gata.

— Prea bine.

— Voi suna îndată ce ultima încărcătură va fi pe bord; atunci vei da drumul la mașini.

Omul, desigur căpitanul, se urcă pe punte și zgomotul pașilor se pierdură în noapte. Horace respiră. Văzuse o ușa de fier îndărătul lui, care se deschidea probabil într-un rezervor. Auzi ușa deschizându-se și se plecă din nou asupra unui motor, făcându-se că cercetează o bujie. Omul care intrase nu vorbea. Horace distingea perfect zgomotul ușor al pașilor lui, dar această apropiere înceată îl neliniști. Horace își simți fruntea acoperită de o nădușală rece.

Noul venit se apropia pas cu pas. Horace nu se mișcă. De-o dată, avu impresia că omul îl ia drept vrăjmaș și făcu o săritură într-o parte. Lovitura care trebuia să-i zdrobească capul rămase fără rezultat. În clipa următoare omul care se aruncase asupra lui, îl strînse de gît.

„Nu e nimic mai distractiv pentru un aventurier, decît o piraterie inteligent organizată, sau jefuirea casei unui detectiv, cînd acesta are invitați o jumătate de duzină inspectori de la Scotland Yard“.

Astfel se gîdea Patricia pe cînd mergea pe coridorul ce ducea la bucătărie.

Horace era ocupat să facă socoteala mecanicului, după care urma să sosească la întîlnire pe bord. Dacă Pat ar întîrzia credinciosul servitor ar căuta-o, doborînd în drum pe toți oamenii Tigrului, care i s-ar fi așezat în cale.

Patricia nu era însă lipsită de sensibilitate; nu uitase pe Simon, dar hotărîtă să învingă pe Tigru, n-avea timp pentru văicăreală.

Oamenii care fac parte din clasa bucătarilor de pe vapoare și pe care Horace îi numea „stăpînii cocoșilor“ nu au nimic sălbatec în ei și acesta cînd auzi vocea metalică a Patriciei, nu strigă după ajutor.

— Mîinile sus! strigă tînăra. Nu scoate nici un cuvînt, nici să nu deschizi gura, căci atunci voi crede că vrei să strigi și nu vei mai da un ban pe pielea d-tale.

Omul ținînd un castron în mînă, se întoarse încet.

Văzu o fată în costum de baie, al cărei păr scurt, ud
de apa mării, se lipea de temple.

În altă ocazie, bucătarul, care era un cunoscător, ar fi admirat-o, dar în momentul de față ochii lui priveau revolverul îndreptat spre el.

— Nu e timp de așteptat. Mîinile sus, repede!

Bucătarul ridică iute brațele și azvîrli spre ea castronul ce-l ținea în mînă.

Pat se plecă instinctiv; castronul se lovi de perete și se sparse în bucăți. Tinăra îl văzu repezindu-se și apăsă pe trăgaci de două ori, așteptînd să audă dubla explozie. Își aduse aminte în această fracțiune de secundă de teaca impermeabilă de care-i vorbise Sfîntul, și pe care ea uitase să o ia.

Drumul prin apă udase proiectilele care nu mai luau foc.

Omul se aruncă asupra ei.

Pat, cu toată forța, îl lovi cu patul armei între ochi și bucătarul căzu grămadă.

Neliniștită din cauza zgomotului, rămase nemișcată. Dar nu se auzi nici o mișcare.

Lupta cu bucătarul o duse pînă în coridor și trebuia să-l tragă în bucătărie. Închise ușa cu chela și se pregătea să se așie pe paserelă.

Căpitanul era probabil singur, numai dacă Bloem, Bittle sau Tigrul nu supravegheau încărcarea aurului. Dacă ar fi avut măcar o armă, nu s-ar fi temut de el. Pat înaintă pe coridor și era să strige de bucurie cînd zări o placardă încărcată cu arme diferite. Luînd două din ele, le încărcă cu gloanțele ce le găsi în cutii mai jos de placardă. Apoi porni în susul coridorului pe unde trebuia să ajungă probabil în salon. La dreapta, în întuneric era o scară care ducea în cabina de pe punte.

Pat urcă scara care ducea pe paserelă. Acolo, erau două cabine dintre care una era fără îndoială a Tigrului.

Patricia zări un om singur, rezemat de parapet, la tribord, privind spre insulă. Lumina lunii îi făcea să strălucească galoanele de aur de pe manșeta hainei. Chipiul cu banda aurită, era pus pe ceafă. Fuma din pipă. Mr. Maggs — căpitanul — simți deodată un obiect tare apăsându-l în spate.

— Sus mâinile!

Glasul șoptit dar amenințător, îl făcu pe Mr. Maggs să asculte.

O mână îi scotoci în buzunar și îi scoase revolverul.

— Poți să te întorci, continuă vocea.

Mr. Maggs se învârti pe călcâie și rămase cu gura căscată văzînd-o pe Pat.

— Nebună mică, făcu el revenindu-i și curajul. Să mă faci tu pe mine să ridic mâinile!

Lasă brațele în jos, dar cele două revolve se ridicară țintindu-l; mâinile care le ținea nu tremurau și căpitanul nu văzu nici un fel de frică pe fața ei. Citi sentința de moarte în ochii tinerei fete și... ridică mâinile.

— Coboară înaintea mea, spuse Pat, și nu încerca s-o ștergi sau să strigi.

Lupta va începe pe bord acum sau mai târziu și nu-mi pasă dacă vei fi cel dintîi care va cade.

Maggs ascultă. Era prea bătrîn în meserie să nu ghicească un bluff, dar deoarece această bucățică de fată vorbea serios, coborî. Pat venea în urma lui. Jos, căpitanul simți din nou revolverul apăsându-l în spate.

— Unde este Tigru? întrebă ea.

— Asta nu prea știi. Tigru nu va pleca cu noi; ceilalți poate să știe ceva de el; dar și ei au venit singuri. Întrebă mai bine pe Bittle.

— Unde e?

— Sus, în cabina din stînga.

— Treci înainte, spuse ea.

-Văzîndu-l hotărît, Pat înțelese că mințise, crezînd că ea vrea să intre în cabina din dreapta, unde probabil se afla Bittle și ceilalți.

Căpitanul vru să deschidă ușa. Pat îl opri.

— Intră întii d-ta și lasă ușa deschisă. Dacă încerci să o închizi trag.

Maggs dădu din cap afirmativ. Pat îl urmă și închise ușa cu piciorul. Cabina era goală.

Ce să facă acum? Ea nu era Simon, căci omul era voinic, nici nu putea să-l lege bine. Să-l lase în cabină?

Ar fi dat alarma.

Cu un gest repede apucă revolverul de țevă și-l lovi în ceafă cu toată forța.

Pat privi tremurînd pe căpitan, căzut jos.

Să lovească un om pe la spate nu intra în regulile luptei cinstite. Patriciei îi fu frică că l-a omorît dar observă că respiră încă.

-- „Acum e rîndul tău, Bittle!” murmură ea.

Închise ușa cu cheia pe care o puse într-un loc, unde o putea găsi ușor și trecu la cealaltă cabină pe care o deschise brusc. Mica încăpere era în întuneric. Pipăind, găsi comutatorul și făcu lumină; camera era goală. Zări o valiză deschisă pe pat și îmbrăcămintea răvășită.

Mirosul de tutun, venea de la o țigară aprinsă, lăsată pe scrumieră.

De ce și-a lăsat țigara Bittle?

Pat avu impresia unei amenințări, a unui pericol.

Bittle se va întoarce? Să lase lumina aprinsă?

Întoarce comutatorul și făcu întuneric.

Întorcîndu-se, îl văzu lîngă ea. Înainte de a putea face vre-o mișcare Bittle, o apucă de mîini și-i luă cele două revolve.

CAPITOLUL XVII

UNDE SFÎNTUL ÎNVIE ȘI BITTLE TREMURA

Bittle închise ușa cabinei și aprinse lumina

— Să vedem și noi pe frumoasa necunoscută, rinji el.

Nu avea haină pe el. Gulerul cămășii era scos și acesta îl făcea de nerecunoscut. John Bittle era unul din acei oameni care nu sînt sî portabili decît bine îmbrăcați. Fața roșie nu mai avea aerul binevoitor de mai înainte. Rezemat de ușa și cu brațele încrucișate privea pe Pat din cap pînă-n picioare. Capetele celor două revolve eșeau din buzunarele pantalonilor.

— Ei! făcu el cu vocea aspră, d-ta ești, dragă Miss Holm? Iartă-mi surpriza, dar n-aș fi crezută ca o fată bine crescută să facă așa ceva!

— Nici eu n-aș fi crezut să întilnesc pe Sir John Bittle într-o tovărășie așa de proastă.

Acesta ridică capul.

— Sir John Bittle trăiește, dar eu i-am împrumutat titlul ca să dau cu praf în ochii locuitorilor din Baycombe. De aici înainte sînt simpli: John Bittle.

— Sînt încântată că te mulțumești cu așa puțin.

Pat răspundea cu îndrăzneală, ca Bittle să nu creadă că o intimidează; în fundul sufletului ei însă simțea o frică grozavă. Bittle era stăpîn pe situație, și ea știa aceasta.

— Acum trebuie să te resemnezi căci altfel viața d-tale ar deveni insuportabilă. Îți fac o ofertă și n-ai de ales. De aceea îți mulțumesc că ai venit să mă întâlnești pe vapor, atunci când crezusem că te-am pierdut pentru totdeauna.

— Aceasta e ceea ce gîndești d-ta.

— Să nu mai discutăm, n-am timp. Ne vom căsători astă seară. Maggs — căpitanul — poate să ne cunune. Îți spun însă că dacă nu aș fi eu aici, Maggs s-ar răzbuna cumplit. Dar eu te voi apăra. În schimb, cred că vei fi supusă și credincioasă.

— Mai bine prefer moartea! murmură Pat.

— Nu, nu strigă Bittle așa de sălbatic, că tinăra fată se cutremură.

Pat luă o manta aruncată pe un scaun, și o puse peste costumul de baie.

— Tocmai ieșeam din cabină, continuă Bittle, cînd îl împingeai pe Maggs alături. Îmi închipuiam că vrei să-mi ceri un interviu și mie. Vreau numai să evit de a mă găsi într-o situație de inferioritate, ceea ce ar fi jignit mult titlul meu de „domn și stăpîn”

— Atunci cînd îți vei alege nevasta, răspunse Pat, să pleci departe, în cealaltă parte a pămîntului, și să fi fericit că mai trăiești.

Bittle rînji.

— Ești răutăcioasă, dar te voi dresa eu.

— O să fai ceea ce-ți va ordona Tigrul. Unde este? Vreau să-l văd.

Bittle izbucni în ris.

— Eu sînt Tigrul!

Pat îl privi cu dispreț.

— Voi crede numai atunci cînd tigrii se vor transforma în pisici sau... șoareci.

— Vom vedea noi. Acum trebuie să plec. Încărcatul e gata și trebuie să plecăm. Sper că nu l-ai înfundat prea rău pe Maggs.

— Nu destul, căci mi-e frică să nu-și revină.

— Secundul îi va ține locul, spuse Bittle. La vedere... Patricia.

Rămase singură tinăra auzi cheia întorcându-se în broască și pe Bittle îndepărtându-se.

Pat nu știa cât e ceasul; îl lăsase la fortăreață.

Căută o armă, dar nu găsi. Ferăștruica era prea mică, pentru a fugi.

Se așeză pe pat și rămase pe gânduri.

Horace trebuia să fie încă liber, pentru că nici un zgomot sau strigăt nu se auzise pe vapor. El o căuta, desigur. Dacă Horace ar găsi-o ce-ar face? Ar fi fost greu să o libereze fără să facă zgomot. Sau ar putea să-i strecoare o armă? Ce făcea Algy? Succesul expediției lor fusese serios compromis, și Pat se gândi la o intervenție miraculoasă care le-ar da victoria...

Vaporul începu să vibereze din încheieturi. Nu pricepu ce este la început dar în curînd își dădu seama că motoarele se puseseră în mișcare. Pat privi pe fereastră; doi oameni stăteau în picioare de pază. Se auzi un ordin, poruncind ridicarea ancorei. Apoi, auzi doi oameni apropiindu-se de cabina ei și pe Bittle strigînd.

— Gata?

— Da.

Vibrațiile vaporului se măriră. Pat văzu coasta rămînînd în urmă și observă că yachtul își lua viteză. În cele din urmă nu mai văzu decît orizontul.

Tigrul își ducea prada, spre locuri mai sigure.

Patricia se așeză pe pat cugetînd la amărăciunea înfrîngerii.

Bittle se îndreptă spre cabina căpitanului și bătu la ușă stigîndu-l pe Maggs, de mai multe ori, fără să i se răspundă. Apoi, îl auzi apropiindu-se de ușa cabinei ei, pe care o deschise.

— Mereu încrezătoare?

— Mereu.

— Nu-ți servește la nimic. Știi că Templar e mort?...

— Da, Mr. Templar e mort, dar lupta continuă.

Și eu pot să mor, dar sînt alții. Nu vei fi liniștit cît timp sînt legi și oameni care le îndeplinesc.

— Crezi că mă sperii așa ușor? Dacă vrei, vino mai bine să vezi pentru ultima oară, coasta Angliei. Un singur om periculos mai era; servitorul lui Templar, dar la ora aceasta trebuie să fie mort. Cine-ți va ajuta.

— Cînd l-ați ucis pe Horace? Era teafăr cînd l-am părăsit.

Pat se temea ca bietul valet să nu fi fost omorît pe bord.

— Atacul fortăreței a fost hotărît pentru două dimineața. Oamenii pe care i-am lăsat acolo, au primit ordinu să-l omoare pe Horace...

— Dă-mi te rog, o țigare, îl întrerupsese ea.

Bittle îi întinse tabachera și privi cum degetele ei pipăia țigara. Mîinile nu-i tremurau.

— Aprinde, te rog.

Pat își aplecă capul pe spate și aspiră cîteva fumuri.

— Ai aranjat și moartea lui Carn?

— Carn? Dobitocul acela? Pentru ce?

— Inspectorul Carn de la Scotland Yard. Acest dobitoc a plecat la Ilfracombe azi după masă. Fără îndoială n-o fi ajuns la timp, dar această întîrziere n-are nici o importanță: înainte de a se lumina de ziuă, torpiloarele din Atlantic, vor fi pe urma d-tale.

Fata vorbea încet și liniștit. Bittle ghici că nu minte și o privi cîteva secunde fix, fără ca Pat să plece ohii.

— Carn e detectiv, ești sigură? șopti Bittle cu vocea răgușită.

— Da. Dacă Tigrlul — acest dobitoc — a trăit aproape de el fără teamă, înseamnă că nu e tare.

Bittle păli și Pat avu impresia că vrea să se arunce asupra ei. O ură de moarte i se citea în ochi; dar se stăpîni.

— Îți mulțumesc. Știrea e importantă. Ești însă în mina mea și rămiți zălog. Ne vei salva pe toți scumpa mea.

— Nici măcar un deget nu voi ridica pentru voi, răspunse Pat.

— Lasă că o să-ți schimbi părerea, rînji el amemuțător.

Bittle deschise ușa cu violență.

Bloem! strigă el.

Așteptă un moment, apoi răcni din nou.

Bloem! Bloem! Căutați pe Mr. Bloem numaidecît.

Se întoarse din nou spre Pat.

Draga mea, ai să regreti mult, că nu mi-ai primit propunerea de aseară.

Furia d-tale va fi una dintre cele mai frumoase amintiri.

— Cele din urmă amintiri... murmură Bittle.

Rezemat de ușă, cu brațele încrucișate, banditul o privea cu ură.

Pat îi întoarse spatele.

Timpul trecea și Bittle înjura ca un birjar. În sfîrșit, se auzi o bătaie la ușă. Intră un marinar.

— Ei, ce este?

— Nu găsim pe Mr. Bloem.

— Nu-l găsiți? Vaporul doar nu-i mare. Ce vreți să spuneți?

— Adevărul. L-am căutat peste tot. Abbot și eu; Mr. Bloem nu e pe bord.

— Mr. Bloem este aici! răcni Bittle. Căutați-l bine și nu mai veniți fără el.

Pe neașteptate un glas metalic făcu pe Bittle să tremure iar pe Pat să sară ca arsă cu inima bătînd îngrozitor.

— Încetîșor, Bittle!

Acesta tresări ca lovit de-o teroare superstițioasă, Pat se îndreptă spre ușă, dar banditul o apucă și o azvîrli de perete.

— Pat, strigă vesel vocea, Pat cum merge treaba?

Bine, Sfintule, tu ești?

— Desigur.

Bittle scoase din buzunar cele două revolve.

-- Omorîți-l, strigă el; nu stați ca momîile! Luați-vă arme! O sută de lire celui care-l va pinde.

Rîsul lui Simon se auzi din nou.

— Ești zgîrcit, Bittle, nu vrei să mărești recompensa?

Abia atunci îl văzu Patricia, cățarat pe parapet, cu doi oameni lîngă el. Crezu mai întii că al teilea e Algy, dar zări că omul era îmbrăcat complet. Se auzi fuga a patru marinari înarmați cu puști.

— Ușurel, le strigă Sfintul. Bittle vezi că oamenii tăi să ia seama, în sacul care ne apără se află scumpul tău prieten Bloem.

Stați! strigă Bittle. Apucînd pe Pat în brațe o trase afară din cabină, pe puntea luminată de lună, ca Simon să o vadă.

Templar! aștigă el, dacă nu te predai, o ucid sub ochii tăi. Îți dau trei minute de gîndit.

CAPITOLUL XVIII

UNDE APARE TIGRUL ÎN CARNE ȘI OASE

Trei minute mai târziu, Simon și Horace intrau în salon, bine păziți. Patricia nu se afla acolo.

— Bună seara, Bittle, draguțule, spuse vesel Simon. Ce surpriză plăcută! Stai jos și să vorbim.

Bittle rîse.

— Toți facem greșeli, dar n-aș fi crezut să uiți că noi avem pe Miss Holm.

— Sper să uiți de prezența ei, dar ai dreptate, toți facem greșeli. Cele mai multe sînt însă reparabile.

— Nu toate! făcu Bittle. Am făcut greșeala să te cred mort, dar va fi îndreptată, deoarece din acest moment ești un om mort, Templar.

Sfîntul se uită de jur împrejur.

— Nu e rău, dar îmi făceam altă idee de rai. De altfel — și el privi pe cei șase marinari înarmați pînă în dinți — nici aceștia n-au aerul de îngeri. Cu atît mai puțin, d-ta. Poate din greșeală sînt în iad!

Dar Bittle era sigur de reușită, astfel că nepăsarea lui Simon nu-l neliniști.

— L-ați căutat? întrebă pe marinari.

— Mi-am predat arma cînd au pus mîna pe mine, răspunse Sfîntul.

Dar ți-ai pastrat cuțitul. Te cunosc eu!

Dupa ce îi lua cuțitul, prins de antebraț, îl cautar mai amanunțit și-l gasira și pe celalalt de la picior

Nu vreau sa ma expun la nimic. Templar, spuse Bittle satisfăcut.

Poți sa-mi dai înapoi port-țigaretul. Cuțitele n-au valoarea lui, căci e de argint și l-am cîștigat în 1913.

Bittle îl cerceta cu atenție și-l înapoie. Acesta se întoarse pe neașteptate și făcu doi pași spre oamenii care îl păzeau. Marinarii tresariră. Sfîntul izbucni în rîs.

Nu prea sînt vojnici. Sînt dezarmat, pe cînd ei sînt un fel de arsenal ambulant. Cu toate astea le e frică.

Simon se așază în fața unuia din ei, și-l apucă de nas strîngîndu-l, iar altuia îi dădu cîțiva pumni.

Bittle ridică revolverul. Sfîntul rîse cu poftă și ridică mîinile.

Prietene, spuse el, e numai o demonstrație morală.

Aduceți o funie să-l legăm.

Se aduse o frînghie solidă cu care-i legară mîinile la spate. Marinarul, care-și cunoștea meseria, strîngea vîrtos, căci era cel pe care Simon îl apucase de nas. Funia îi însîngerase mințile, dar Simon zîmbea.

Vezi sa n-o rupi, șopti el marinarului.

Omul îngenunche sa-i lege și picioarele, dar Templar îi dadu o lovitură în față, care-l aruncă pe podea.

Daca nu te supără, vreau să stau jos, spuse Simon și strabătînd salonul cu nepăsare se așeză pe unul din fotolii.

Acolo, îl lasă pe marinar să-i lege picioarele cu aceeași brutalitate.

După ce se ridică, omul îl lovi peste gură și peste față. Simon nu clinti.

Te felicit, murmură Templar. Ești primul care a îndrăznit să mă lovească. Înainte de a se lumina de ziuă vei fi al treisprezecelea om pe care-l voi ucide.

Destul! striga Bittle marinarului care voia sa reinceapa. Legați pe Horace!

Valetul strinse pumnii și se pregătea de apărare.

Numai sa încercați! zspuse el.

Horace era solid și curajos, dar nu putu să lovească decit de vreo doua ori, înainte ca banda sa-l trînteasca la pămînt și sa-l lege.

Apoi Bittle trimise pe unul din ei să aducă pe Patricia.

Fata intra în salon semețată. Cînd văzu însă pe Templar legat și cu fața vinată, își pierdu calmul.

Simon! gemu ea.

Pat facu doi pași spre el, dar doi marinari o opriră pe loc.

Încet, fetișo dragă, spuse Sfîntul, stai departe de ei. N-am nimic, cînd te gîndești la starea în care se va gasi ce-l ce m-a lovit. Acum, Pat, draga mea, ascultă liniștită discursul pe care prietenul nostru Bittle, îl va pronunța cu ocazia triumfului. Moare de bucurie, îl după vad buboiul care-i ține loc de figura.

Spet ca recunoști, raspunse Bittle nebagînd mîscama insultă — ca am dreptate sa ma bucur, judecînd după felul cum s-a terminat rivalitatea noastră.

S-a terminat? îl intrerupse Simon, dar eu nici n-am început.

În cazul acesta, șansele d tale sînt minime. Ai avut dreptate cînd ai spus ca vreau sa-ți comunic viitorul d tale. Dar sînt convins ca doi din oamenii noștri, — sînt pe bord, s ar supara daca aș vorbi fara ca ei — fie de tața.

Și se întoarse spre unul din oamenii sai.

Lambert, du-te de vezi daca Mr Bloem și Mr Maggs pot veni aici.

Omul parasi salonul, iar Bittle se întoarse spre Simon.

Poate vrei să ne povestești, cum ai scăpat?

È foarte simplu, răspuse Sfîntul zîbind; cînd eram copil, o vrajitoare m-a învățat secretele ei. După ani întregi de antrenament, de renunțări, de rugăciuni și posturi, am reușit să-mi fac corpul înălcabil sub acțiunea unei voințe concentrate. Pot dar, după voința mea, să plutesc în aer și aceasta explică faptul că am ieșit repede din puț. Dar, vad că nu ești convins.

Prostii, facu Bittle plictisit, nu prea e distractiv

Dar mă distrează în schimb pe mine, răspuse Simon care se pregătea să reînceapă povestea, cînd intra Bloem și cu Maggs.

Cei doi bandiți, scuturați zdravan, se învioraseră cu o baie rece; dovada era parul lipit și hainele umede. Mai mult înca, Bloem avea în frunte un cucui, care avea toate culorile cureubului. Sud-africanul se uita la Simon cu ură.

Bună ziua, Mr. Bloem, spuse Simon cu vocea taragănată. Apoi întorcîndu-se spre Bittle îl întreaba:

D-le Președinte, cine e celălalt zîmbitor invitat?

Capitanul nostru, Mr. Maggs, răspuse Bittle; Miss Holm îl cunoaște, l-a cîmăgit acum cîțva timp.

Bravo! striga Simon, te-ai atîns bine Maggie, sau așa e figura ta, urîtă?

Ma numesc Maggs, răspuse capitanul.

Te voi numi Maggie, e mai frumos. De altfel n-am avut intenția să te supăr, cînd ți-am vorbit de figura d-tale; e foarte dulce și-mi amintește pe aceea a unui bou din Baycombe.

Mr. Maggs îi întoarse spatele și se îndreptă spre Pat. Simon pâlî, iar vinele i se umflară în forțarea ce o făcea să rupă legăturile.

Capitanul apuca barbia fetei între degetele lui groase și se aplecă spre ea amenințator

Puteai să mă omori, lovindu-mă așa de tare, dar îți vîi cere iertare

— Stai jos Maggs, striga Bittle amenințator.

Mormîind, capitanul se așeza pe un scaun, fara sa înceteze de a privi pe Patricia. Bloem se așezase și el.

Sfintul ședea pe un fotoliu turnant din capatul mesii.

Bittle rămase cîteva minute liniștit, în timp ce marinarii se aliniară lînga zid.

O atmosferă de ura și cruzime plutea în aer.

În picioare, la celalalt capat al mesii, Bittle era încîntat de efectul ce-l va produce intervenția lui.

— În momentul în care iau cuvîntul pentru a mulțumi consiliului de administrație... începu Sfintul cu vocea batjocoritoare.

Această glumă rupse tensiunea care domnea în salon. Pat zîmbi.

— Cam seamana a melodrama, spuse ea lui Simon. Și cu toate acestea lui Mr. Bittle nîi plac situațiile teatrale.

— Nu pot sa le sufar, dar momentul e excepțional. Acest om — Simon Templar — s-a amestecat în afacerile noastre. Mulțumită unei minuni, a scapat din mrejele pe care i le-am întins. Cred ca nici unul din dvs. nu e dispus sa-l părănească. Acest om e un pericol pentru noi. Cred ca exprim dorința tuturor, declarînd ca trebuie sa moara.

Își privi tovarășii pe rînd. Se auzi un murmur de aprobare.

Votăm deci moartea! rosti încet Bittle, cu ochii sclipitori.

Ce drăguț din partea voastra! exclamă Sfintul.

— Cît privește pe valetul lui Templar și el trebuie sa moară. Iar ceea ce privește pe Patricia Holm, sint hotărit să mă însor cu ea imediat ce Templar și Horace, vor fi executați. Maggs va celebra cununia.

Bittle luă un revolver de pe masă.

— Daca vreunul din voi — inclusiv Maggs — are ceva de spus, sa vorbeasca.

Nimeni nu mișcă.

Sînt foarte surprins, rînji Bittle, că neînvinsul Mr. Templar, n-a protestat cînd a auzit soarta ce-i este rezervată.

Simon căscă.

Înainte de a muri, vreau să vă povestesc istoria unui oarecare Mr. Carn, pseudo-medic și inspector la Scotland-Yard...

Patricia, îl întrerupse Bittle, m-a pus la curent. Deci pot să te asigur, că voi întrebuița același mijloc contra lui Carn, pe care l-am întrebuițat și cu tine. Nici el nu va îndrăzni să tragă asupra lui Miss Holm.

Eu nu cred! spuse Simon calm și nu dau un ban pe pielea voastră.

Bittle înalță din umeri și făcu semn unui marinar.

— Să începem cu valetul! hotări el.

Omul, indicat să tragă, ridică încet revolverul.

— Stați puțin!

Simon vorbise încet, dar cu ton poruncitor.

Marinarul lăsa brațul în jos.

Bittle se întoarse spre el.

— Ai să spui ceva înainte de executare? întrebă el cu ironie. Poate vrei să-mi ceri iertare în genunchi? Inutil. Dar să spun drept, m-ar distra grozav, spectacolul acesta.

— Așteaptă mult și bine! murmură Simon.

Reușise să-și scoată port-țigaretul și încet tăiase sfoarta care-i lega mîinile, iar acum încerca să-și deslege picioarele pe sub fotoliu.

— Vedeți, făcu el cu nepăsare, toți facem greșeli, dar d-ta ai făcut trei foarte mari. Înțelegi, Bittle, draguțule, eu am prevăzut și aranjat întrevederea noastră pentru distracția mea personală. Ce spui?

Îți voi spune părerea mea, după ce vei vorbi.

Totuși Sfîntul nu se grăbea.

Vei înțelege mai bine, reluă Simon, că am dreptul să țin un discurs, cînd îți voi explica cum, în afacerea asta,

eu am devenit acționarul cel mai important. Stai și ascultă-mă. Noi sîntem reușiți aici, întocmai ca membrii unei fericite familii și exact în condițiile pe care le-am prevăzut. Adevărat, am riscat mult, dar era necesar pentru a perfecta punerea în scenă. De altfel, era și o chestie de timp, și a trebuit să las să treacă vremea necesară, înainte de a pune totul la punct. Timpul care trebuia să treacă și încep.

Simon se întrerupse, privind pe Bittle și Bloem zîmbind.

Unde este Harry le Duc? întreba el.

Dacă Templar ar fi aruncat o bombă la picioarele lor, n-ar fi avut mai mare efect.

Cei doi oameni se priviră neliniștiți: banuielile și teama se citeau lamurit pe figurile lor.

Sfîntul, răsturnat în fotoliu, zîmbea mereu; taiase și ultima bucatică de frînghie care-i lega picioarele. Pe neașteptate, furtuna izbucni. Bittle puse mîna pe umărul lui Bloem.

Unde e Harry? Striga el.

Sud-africanul se ridică în picioare, dînd la o parte mîna lui Bittle.

Lasa-mă în pace! striga el, nu-i greșeala mea, căci nu mi-ai spus nimic. Erai grabit să ții discursul, și eu singur n-am avut vreme...

Se întrerupse și privi spre Simon.

Acest nemernic, continua el, m-a atacat cînd duceam o tavă lui Harry. O fi intrat în cabina.

Bittle sări asupra lui Bloem și acesta fugi într-un colț al salonului, pentru a se feri de furia lui.

Cercetați imediat tot vaporul! striga Bittle. Dați fuga, toți!

Pentru ce? întreba Simon, e de prisos. Dacă vreți să-l găsiți pe Harry întoarceți-va la Baycombe.

Ce vrei să spui cu asta? întreba Bittle cu vocea răgușită.

— Această înseamnă că după păruiala lui Bloem, am găsit în cabină pe Harry le Duc, *alias* Agatha Girton. Am stat mult de vorbă și mi-a povestit cum Agatha Girton murise la Hyeres, cum i-a luat identitatea și cum a aflat Tigru. Nu înțeleg cum acesta nu s-a mulțumit cu aurul băncii americane și a excrocat pe Harry de averea lui Miss Girton. Harry le Duc a devenit furios și nu e bine când îl superi. A încercat să-l omoare pe Tigru, care și-a dat seama de greșeala făcută și s-a hotărît să-l aducă pe bord, iar când vor fi pe mare să-l arunce la fund, legat cu pietre de picioare.

Este un mijloc minunat de a scăpa de cadavrul victimei. Harry mi-a spus multe despre Tigru și banda sa. În schimb i-am spus și eu ce știam. Ne-am părăsit stringându-ne mina; Harry a încercat să salveze pe Patricia la care ținea foarte mult. Acum este la Baycombe și este ocupat să scrie o scrisoare lui Carn. Astfel dragă Bittle vei fi așteptat la intrarea în portul Capetown iar mina din Deeps va fi supravegheată, în cazul când veți încerca să sosiți prin altă parte.

Bittle merse spre Sfînt și-i puse revolverul în tîmplă.

— Încă o clipă, adaugă Simon.

Bittle ezita cu mîna pe trăgaci.

— Lasă-mă să-ți povestesc tot, poate o să-ți fie de folos.

Să trecem la a doua greșeală pe care ai făcut-o căci e cea mai importantă. Ar trebui să vorbească Horace, dar el îmi cedează locul. Horace l-a făcut nevătămător pe mecanicul vaporului, și s-a îmbrăcat cu hainele lui. l-ai vorbit chiar de cîteva ori, fără să bagi de seamă. Și eu era să mă înșel, deoarece era să-l strîng de gît, cînd am coborît la mașini. Noi doi am executat ordinele și am pus vasul în mișcare. Dar aceasta nu e destul...

Bittle coborîse brațul pe măsură ce Simon vorbea. El vedea că ceea ce spunea Sfîntul era din ce în ce mai alarmant.

Simon zîmbea, avînd aerul ca minte, dar numai ceea ce-a hotărîtor, adevări spuse lui. Ce o să-mai spună? Din a treia greșeala ce catastrofa o să vină?

Simon privi în zare prin una din fereaștrici și deodată observa ceva care îi produse o mare mulțumire, încît era să izbucnească într-un hohot de ris. Dar, se stăpîni și continua.

Horace a servit mult timp în marina militară și mi-a fost de mare folos. Am demontat pompele și am azvîrlit în mare piesele mai importante, apoi am deschis trapele din cala. Nu cunosc bine numele acestor lucruri nautice, dar Maggie o să-ți spună despre ce e vorba. În sfîrșit apă, va năpădi în cala și chiar îmi pare ca vaporul și-a micșorat viteza.

Duceți-va să vedeți.

La aceste vorbe, năvaliră cu toți pe punte. Bittle cu revolverul în mîna, își făcea drum.

Vaporul își pierduse aproape toată viteza și se înclina la tribord.

Aurul! bilbiia Bloem! Aurul! Bittle, da ordin oamenilor să-l încarce în șalupe.

Imbecilule! bombăni celalalt care-și gasise calmul, și ai carui ochi, străluceau de furie.

Cu privirea sticloasă ridică cele două revolve.

Ți-ai făcut de cap Templar, rinji el, dar nîr te vei bucura de victorie.

Izbi nervos cu piciorul într-un marinar care-i sta în cale și continua:

Rizi, Templar, răcni el, e ultima dată.

Sfîntul cu capul pe spate, ridea de-a binelea.

Sus mîinile, Bittle!

Glasul se auzise ca o lovitură de bici.

Bittle se întoarse și vazînd în prag pe omul care vorbise, dădu drumul revolverelor care cazura la pămînt. Apoi se retrase într-un colț cu figura cenușie.

Algy făcu un pas înainte. În fiecare mină ținea cite un

revolver de mare calibru. Banda toată se retrase îngrozită din drumul lui.

Cred ca toată lumea ma cunoaște aici! continua Mr. Lomas Cooper cu aceeași voce metalică.

Fața Patriciei arata o mirare fara margini.

Eu sint Tigru! facu el.

CAP. XIX

UNDE SFÎRȘITUL E TOTDEAUNA FERICIT

A spus bine Bittle, Mr. Templar, ai cîștigat aurul. Îl vei lua, eu nu-ți port pică; nici nu te ucid cum a vrut sa faca el caci e de prisos. Eram mulțumit de victorie, dacă cei ce ma ajutau nu m-ar fi trădat. Totul e pierdut, soarta este împotriva mea și eu sînt obosit, așa de obosit...

Își trecu mîna pe fața. Tigru! pareă că suferă grozav și Sfîntul admira pe omul care fără sa murmure ceva, primea prabușirea cu sînge rece.

Dar voi... relua Algy cu fața spre panda sa, voi trădatori perfizi, veți plăti. Pe mal, unul din voi n-a ezitat sa traga în mine din umbra. Glonțul m-a atins puțin, dar pentru a fi sigur ca nu ma scol, tradatorul mi-a tras alt glonț în piept.

L-am gasit mai tîrziu, strivit de camașa de metal pe care o port. Am venit pe bord cu Miss Holm, hotărît sa va iau aurul. Din nenorocire eram slabit și am ajuns aici ca să aud discursul lui Bittle și pe Templar care-și bătea joc de voi.

Își freca înca odată fruntea, cu un aer obosit.

Ne scufundăm încet, continua el. Aveți timp sa dați drumul șalupelor în mare: voi echipajul, care ați ascultat de ordinele celor trei oameni. Nu vreau sa va mai vad. Plecați.

stăruind să schimbe ceva priviziri, nevenindu-le să creadă în iertarea lui. Algy făcu un pas în lături, lăsând liberă ieșirea. În liniște, pe furiș, trecură unul după altul, pierzându-se în noapte.

Sfântul se sculă și-și întinse brațele: bucățile de frînghie căzură pe jos.

— Am prevazut o ultima scenă foarte mișcătoare, cu schimbare de acțiune, spuse el.

Apoi privi spre Tigrul și zîmbi.

— Te felicit, Algy. Pot să-l liberez pe Horace?

— Desigur.

Simon se duse spre Bittle și-și luă din buzunarul lui cele două cuțite. Își liberă servitorul, apoi se apropie de Patricia și o sărută. Cu nervii destinși, ea se agăță de el, ca un copil și începu să plîngă.

— Mr. Templar, spuse Tigrul, poți să pleci cu prietenii d-tale. Eu rămîn, am de aranjat socotelile cu ai mei.

Simon făcu semn lui Horace să plece cu Patricia.

Vin imediat și eu, le spuse el.

Algy luă mîna Patriciei.

— Nu-ți cer să mă ierți, murmură el. Sînt fericit că am fost împiedicat să-ți fac rău. Sînt un criminal, dar d-ta ești singura femeie pe care am iubit-o.

După ce plecă Patricia, se întoarse spre Simon:

— Îmi dai voie să-ți strîng mîna?

— Cu multă plăcere, răspunse Simon întinzîndu-i mîna.
Clac!

Glonțul trecu pe lingă brațul Sfîntului, care văzu ochii lui Algy devenind deodată sticloși, apoi Tigrul se clătină și căzu.

Maggi și Bloem erau rezemați de perete: Bittle ținea în mînă un revolver. Dintr-o mișcare, Sfîntul se întoarse și *Bella* cuțitul lui nedespărțit spintecă aerul și se înfipse cu vîrfurile în pumnul său.

Simon, în genunchi aproape de cadavrul Tigrului, ridică cele două revolve ale lui Algy.

Laș și trădător pînă la sfîrșit, Bittle! spuse Simon dar după trei luni vei fi spînzurat la Exeter!

Pe cînd vorbea, o lumină orbitoare, inundă vaporul.

Pe deasupra umerilor lui Templar, cei trei bandiți văzură pe mare, razele puternice a două proiectoare care luminau vasul.

-- Iată pe Carn! murmură Sfîntul, fără a pierde din vedere periculosul trio.

Horace și Pat reveniră atrași de detunătură.

— Tigrul e mort! făcu Templar dînd cele două revolve lui Horace. Apoi ieși pe punte.

Vapoarele, care se apropiau de yacht — torpiloare desigur înaintau cu repeziciune.

Iată sfîrșitul aventurii, spuse Simon, petrecîndu-și brațul peste umerii Patriciei; dar mulțumită Domnului, începe alta.

Yacht-ul începu să se incline serios la tribord, și erau nevoiți să se sprijine de parapet.

Simon alergă îndărăt, și dispăru pe scară. Cînd pătrunse în salon, Horace cu coatele pe masă, ținea la respect pe cei trei bandiți.

Simon le legă mîinile și picioarele, cu bucățica de frînghie rămasă pe jos, apoi îi tîrî pe punte. Yachtul nu mai înainta; torpiloarele se apropiau de ambele părți. Templar se urcă pe pasarelă și rămase în picioare, în lumina proiectoarelor.

Nu mai decît, Carn îl strigă.

Cum merg lucrurile?

De minune! Trei prizonieri și cadavrul Tigrului.

Carn se urca pe scara de frînghie.

Iată-mă, spuse el. Dar, văd că vă scufundați... Trebuie să va luam pe unul din torpiloare.

Nu ne înecăm de loc, îl asigură Sfîntul.

Le-am spus bandiților că vaporul ia apă, dar nu e adevărat. Am golit eu și Horace, balastul de la babord și am umplut pe cel de la tribord, acționînd pompele automa-

te. Vaporul își va recăpăta echilibrul, caci am pus toate la punct.

Se îndreptară spre salon și Simon îi povesti tot ce se întâmplase.

Aș fi putut să ajung prea târziu, făcu detectivul. Te felicit.

Ce rol a jucat Lapping în aceasta afacere? îl întreba Patricia. Și îi istorisi întrevederea cu el.

Lapping cunoștea intențiile mele, răspunse Carn, și eu i-am spus că și Sfintul e pe urmele Tigrului.

El și-a închipuit că te-a trimis Templar să afli ceva amănunte.

Simon nu vorbi de Harry le Duc; acesta îi spusese doar când l-a părăsit, că vrea să uite trecutul.

Vei spune lui Lapping că Harry le Duc nu va încerca să se răzbune.

Inspectorul deschise ochii mari, dar Templar nu mai vorbi nimic.

Sîntem toți mulțumiți spuse vesel Sfintul; d-ta îi ai pe criminali, iar eu aurul.

Uitasem aurul, făcu Carn.

-- Eu nu uitasem. Sîntem chit, doctore. Vreau să redau tezaurul proprietarilor lui. Ma cunoști Carn; voi îndrepta vaporul spre New York spre a-mi primi recompensa. Vreau să mă retrag din afaceri. Îți las onoarea de a aresta banda.

Miss Hol te întovărășește, fara îndoiala, spuse el.

Am s-o întreb, și porni numaidecît spre est. Un vapor cu motor e ușor de minuit și Horace se pricepe. De altfel, America e mare și vom nimeri noi, undeva, pe coasta ei. Acolo vom lua un pilot. Bineînțeles, vom naviga numai ziua și străbaterea oceanului e lungă dar sînt alte luni de miere mai rele.

Unul din torpiloare plecase în cantarea șalupei care ducea echipajul; corpul lui Algy și cei trei prizonieri fura duși pe celalalt.

Carn parăsi yacihul ultimul.

La revedere, Sfintule, calatorie buna.

Domnul sa te binecuvinteze, și sa-ți ajute sa umpli numeroase inchisori, într-o cariera frumoasă, îi ura Sfintul, cu veselie.

Se știe ca Horace luase obiceiul cînd își deștepta stapînul și-i aducea ceaiul, sa-l vesteasca totdeauna ca ziua va fi frumoasă.

În acea dimineața, credinciosul valet, aducea din bucatarie, cite o ceașca de ceai în fiecare mină. Se opri în fața unei cabine și puse ceaiul jos, pentru a bate în ușa. Acolo, ramase pe gînduri cîteva clipe și se scarpină în barbie. În cele din urma se hotări sa nu mai bata. Luînd cele doua cești în mîna se întoarse și dispăru în bucatarie.

Un singur lucru putea sa rastoarne obiceiurile lui Horace!

Neprevazutul!

SFÎRȘIT